

341.9121
4 5770
Y.3

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนร่วมของเด็ก
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

๕3 ก.ช. 2535

ปริญญาโท
ของ
นิตยา นิลคุหา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ

สิงหาคม 2534

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

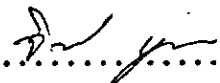
180583

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..........ประธาน

(รศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

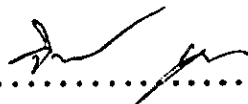
..........กรรมการ

(ผศ.จिरาภรณ์ บุดส่ง)

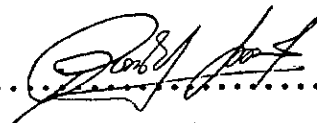
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(รศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

..........กรรมการ

(ผศ.จिरาภรณ์ บุดส่ง)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.อุชชัย โพธิ์สุข)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาบัตรฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่...6...เดือน...มิถุนายน...พ.ศ. 2535

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์
ดร. ผดุง อารยวิญญู ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุณส่ง และดร. อุษณีย์ โพธิ์สุข
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทั้งสามท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ คณะครูโรงเรียนอนุบาลสามเสน
โรงเรียนราชวินิต โรงเรียนพญาไท ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอเทอดพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และขอบขอบคุณญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ
ที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

นิตยา นิลคุหา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	จุดมุ่งหมายของการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	นิยามศัพท์	4
	สมมติฐานในการวิจัย	6
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษและการเรียนร่วม	7
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ และการเรียนร่วม	7
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จใน การเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	38
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการ เรียนร่วมในต่างประเทศ	41
3	วิธีดำเนินการ	45
	กลุ่มตัวอย่าง	45
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	46
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	47
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	57
สมมติฐานในการวิจัย	57
กลุ่มตัวอย่าง	57
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
อภิปรายผล	60
ข้อเสนอแนะ	63
 บรรณานุกรม	 64
 ภาคผนวก	 71
 ประวัติย่อผู้วิจัย	 90

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล	50
2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบ 8 ด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน	51
3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคู่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยินกับองค์ประกอบด้านระดับสติปัญญา	52
4 ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ของตัวแปรที่ไม่ได้อยู่ในสมการ	53
5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคู่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยินกับองค์ประกอบด้านความสามารถทางภาษา	54
6 ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ของตัวพยากรณ์	54
7 ค่านัยนัยความสำคัญของตัวแปรที่ไม่ได้อยู่ในสมการ	56

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 อัตราส่วนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับครูของ เบอร์เกอร์	10
2 รูปแบบของการจัดระบบการศึกษาพิเศษของดีโน	12
3 แผนภูมิแสดงการเรียนรู้ร่วมของเด็กที่มีลักษณะพิเศษในโรงเรียนปกติ ของหน่วย ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา	20
4 แผนภูมิแสดงกระบวนการวินิจฉัยและตัดสินใจเพื่อดำเนินงานการเรียนรู้ร่วมของ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา	22

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นบริการทางสังคมอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคคล ซึ่งมีได้หมายความว่าเพียงแต่บุคคลปกติเท่านั้น แต่ยังมีหมายถึงบุคคลที่มีความต้องการพิเศษด้วย เนื่องจากบุคคลเหล่านี้มีชีวิตร่วมอยู่ในสังคมทั่วไป ซึ่งผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้พยายามอย่างเต็มที่ในอันที่จะจัดให้มีการศึกษา แก่บุคคลที่มีความต้องการพิเศษอย่างถูกวิธีและดีที่สุด เพื่อให้บุคคลเหล่านี้มีโอกาสได้รับการศึกษาที่เท่าเทียมกับบุคคลปกติ ✓

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ในหมวด 2 แนวนโยบายของรัฐข้อ 12 กล่าวว่า "สถานศึกษาพึงให้ความเสมอภาคแก่บุคคลในการเข้ารับการศึกษาตามความสามารถของบุคคลนั้น ๆ" ซึ่งความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษามีครอบคลุมไปถึงกลุ่มเด็กที่มีความพิการด้วย ดังแนวนโยบายของรัฐข้อ 15 ที่กล่าวว่า "รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ หรือสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึงกัน" และหมวด 3 ข้อ 38 กล่าวว่า "การศึกษาพิเศษเป็นการจัดการศึกษาให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษ หรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา หรือจิตใจ อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือจัดในโรงเรียนธรรมดาก็ได้ตามความเหมาะสม" จากแผนการศึกษาแห่งชาติแสดงว่า รัฐให้ความเสมอภาคในด้านการศึกษาแก่เด็กทุกประเภท โดยค้ำประกันว่าหากเด็กเหล่านี้ได้รับการศึกษาแล้วก็จะใช้ความสามารถของตนอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้แผนการศึกษาแห่งชาติยังได้เสนอรูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษ 2 รูปแบบคือ การจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือโรงเรียนพิเศษ และการจัดในโรงเรียนธรรมดาหรือการเรียนร่วม

การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการในรูปแบบการเรียนร่วม ได้กลายเป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันมากขึ้น การศึกษาวิจัยทั้งระยะสั้นและระยะยาว ได้แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ของคนพิการที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียนพิเศษ ไม่ได้สูงกว่าผู้ที่ได้รับการศึกษาในชั้นเรียนปกติ และนอกจากนี้ การจัดโรงเรียนพิเศษ หรือชั้นเรียนพิเศษ กลับแสดงทัศนคติในแง่ลบต่อศักยภาพของนักเรียน

ซึ่งเป็นการบั่นทอนโอกาสในการพัฒนาตนเองในสังคม การแยกเด็กพิการออกไปอยู่ในโรงเรียน พิเศษ ส่งเสริมให้เด็กเกิดอคติในตัวเด็กปกติ และสร้างอุปสรรคสำหรับคนพิการเมื่อเขาจะ เข้ามาร่วมทำงานในสังคม (UNESCO. 1979 : 14 - 15) ดังนั้น การให้การศึกษแบบ แบ่งแยกเช่นนี้ จึงเป็นการสร้างทัศนคติที่ไม่ดีต่อกันในที่สุด

การจัดการเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นการจัดการศึกษา รูปแบบหนึ่ง ที่ทั้งประเทศที่เจริญแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนามีความเห็นตรงกันว่า การจัดการให้เด็ก ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติมีผลดีเป็นอย่างยิ่งคือ ทำให้เด็กมี สภาพแวดล้อมที่กว้างขึ้นกว่าการเรียนในโรงเรียนเฉพาะ ซึ่งมีแต่เด็กที่มีความบกพร่องทางการ ได้ยินด้วยกันเองเท่านั้น สภาพในสังคมเด็กปกติจะช่วยส่งเสริมความพยายามของเด็กในการที่จะ พัฒนาการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะการพูดของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นพร้อมที่จะส่งผลให้เด็ก ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีโอกาสประสบความสำเร็จประการหนึ่ง และเป็นการประหยัดเงิน ของรัฐโดยไม่ต้องสร้างโรงเรียนขึ้นใหม่อีกประการหนึ่ง

นักการศึกษาจำนวนมากสนับสนุนให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็ก ปกติ แต่ปรากฏว่าในบางประเทศประสบความสำเร็จ เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความต้องการพิเศษ โดยเฉพาะด้านการพูด (หน่วยศึกษานิตเทศก์. 2525 : 213) นอกจากนี้ บัณฑิตด้านการพูดแล้วยังมีองค์ประกอบสำคัญอีกหลายประการ เช่น ระดับสติปัญญา ทัศนคติของครู ผู้สอนต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการ เรียนร่วม ทัศนคติของเด็กปกติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทัศนคติของ ผู้บริหารที่มีต่อการเรียนร่วม ทัศนคติของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการ เรียนร่วม การมีส่วนร่วมในการช่วยสอนเด็กเพิ่มเติมของผู้ปกครอง

จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะประสบ ผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทาง การได้ยิน ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับชั้นประถมศึกษา และคาดว่าผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้

จะเป็นแนวทางในการจัดเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และช่วยในการประกอบการตัดสินใจแก่ผู้บริหาร นักการศึกษาพิเศษ นักแนะแนว ครู ผู้ปกครอง เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6
2. เพื่อหาค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta Weight) ขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่าองค์ประกอบใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6
2. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพื่อจะเข้ารับการเรียนร่วมกับเด็กปกติ
3. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 134 คน ผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ จำนวน 134 คน นักเรียนปกติในชั้นที่มีเด็ก

บกพร่องทางการได้ยินตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 58 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ครูผู้สอน จำนวน 47 คน ผู้บริหารจำนวน 12 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 385 คน

2. ตัวแปรอิสระ: ได้แก่

- 2.1 ทักษะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วม
- 2.2 ความสามารถทางภาษา
- 2.3 ระดับสติปัญญา
- 2.4 ทักษะของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนร่วม
- 2.5 ทักษะของครูผู้สอนต่อการเรียนร่วม
- 2.6 ทักษะของเด็กปกติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 2.7 การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง
- 2.8 ทักษะของผู้ปกครองต่อการเรียนร่วม

3. ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยพิจารณาจากเกรดเฉลี่ย

นิยามศัพท์

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่มีสภาพการได้ยิน ซึ่งเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ๕ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 รอบต่อวินาที ได้ผลค่าเฉลี่ยของความไวอันน้อยที่สุดที่วัดได้จากทั้งสามความถี่นั้นในหูข้างที่ดีกว่าตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป ที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533

2. เด็กปกติ หมายถึง นักเรียนที่ไม่มีความบกพร่องทางร่างกายและสติปัญญาที่เรียนในชั้นเรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

3. การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้เรียนร่วมกับเด็กปกติหลักสูตรประถมศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6

ปีการศึกษา 2533

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของคะแนนการสอบปลายภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533

5. ความสามารถทางภาษา หมายถึง คะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่มีเกณฑ์ปกติของกรมวิชาการ ทดสอบเรื่องความสามารถรู้คำศัพท์ เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง เข้าใจโครงสร้างทางภาษาและอ่านจับใจความได้

6. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง หมายถึง การสนับสนุนเรื่องการเรียนของนักเรียน การเอาใจใส่การเรียนของบิดามารดา ซึ่งออกมาในรูปการให้เวลาว่างกับนักเรียน การให้คำปรึกษาแนะนำเรื่องการบ้าน

7. ระดับสติปัญญา หมายถึง ความสามารถทางสติปัญญาซึ่งวัดจากศูนย์สอบวิชาจิตแห่งประเทศไทย หรือโรงพยาบาลของรัฐ ระดับสติปัญญานี้จะปรากฏอยู่ในระเบียบประวัติของเด็ก

8. ทศนคติ หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็นและความต้องการ ซึ่งเป็นไปได้ทั้งในทางที่ดี (Positive) บั้ดแย้ง (Negative) หรือเป็นกลาง (Neutral) ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ในที่นี้มุ่งเฉพาะการเรียนร่วม

9. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ของสถานศึกษาต่อไปนี้

9.1 โรงเรียนอนุบาลสามเสน

9.2 โรงเรียนราชวินิต

9.3 โรงเรียนพญาไท

10. ผู้ปกครอง หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6

11. ครู หมายถึง ผู้ทำการสอนประจำชั้น ในชั้นเรียนร่วม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

สมมติฐานในการวิจัย

1. ระดับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ทัศนคติของนักเรียน ทัศนคติของครู ทัศนคติของผู้บริหาร ทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนร่วม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ

2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติมีมากกว่าหนึ่งด้าน

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษและการเรียนร่วม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษและการเรียนร่วม
 - 1.1 ความหมายของการศึกษาพิเศษ
 - 1.2 ปรัชญาหลักของการศึกษาพิเศษ
 - 1.3 ความหมายของการเรียนร่วม
 - 1.4 ปรัชญาของการเรียนร่วม
 - 1.5 จุดมุ่งหมายในการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับ

เด็กปกติ

- 1.6 รูปแบบของการเรียนร่วม
- 1.7 การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียน
- 1.8 เกณฑ์การพิจารณาในการจัดเด็กเข้าเรียนร่วม
- 1.9 บทบาทของบุคคลในโรงเรียนเรียนร่วม
- 1.10 ปัจจัยที่ส่งเสริมให้การเรียนร่วมประสบผลสำเร็จ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนร่วมในต่างประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษและการเรียนร่วม

ความหมายของการศึกษาพิเศษ

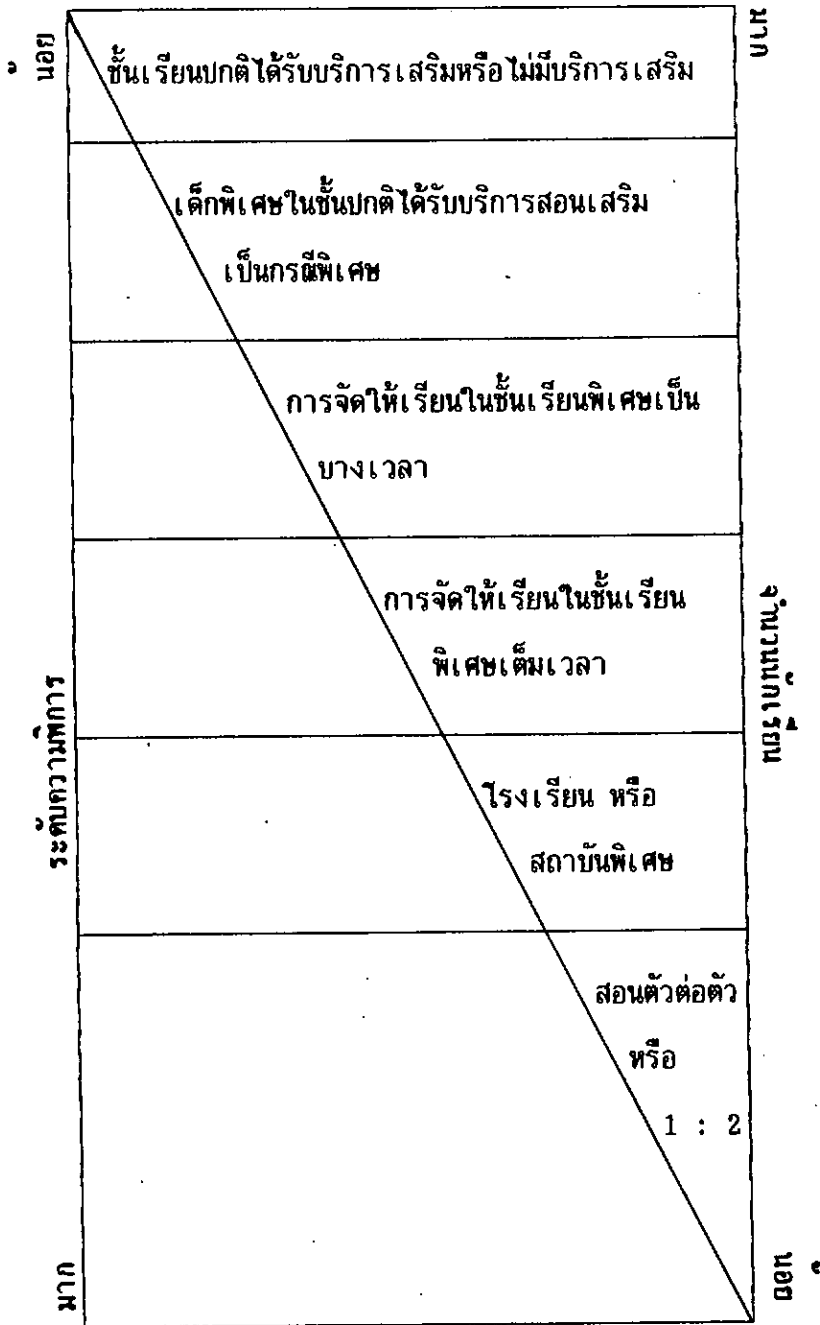
การศึกษาพิเศษ คือการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตาดูเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เป็นต้น การจัดการศึกษาพิเศษเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กที่มี

ความต้องการพิเศษได้รับประโยชน์จากสื่อการศึกษา เทคโนโลยี และครู ซึ่งจัดให้เฉพาะการมากกว่าที่เขาจะได้รับจากระบบการศึกษาสามัญที่จัดให้สำหรับเด็กปกติทั่วไป โดยเน้นให้เด็กได้ใช้ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ (อรอนงค์ สุวรรณกุล, 2524 : 20)

ความเชื่อและหลักเกี่ยวกับปรัชญาเบื้องต้นที่จะทำให้การศึกษาพิเศษบรรลุถึงจุดหมายดังต่อไปนี้

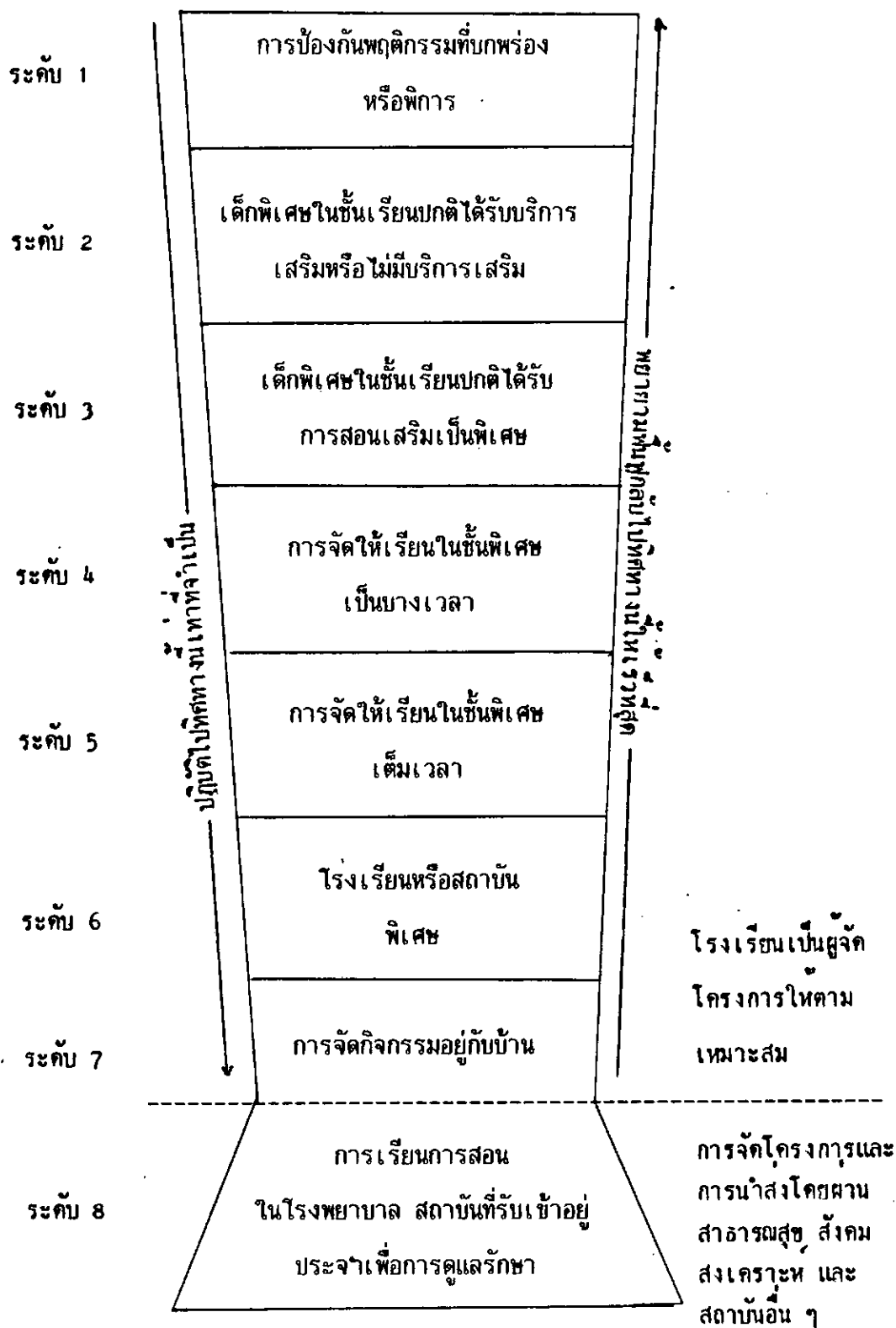
1. เด็กพิการทุกคนสามารถที่จะเรียน หรือฝึกตนเองให้ทำประโยชน์ได้มากขึ้น
2. สมรรถภาพในการทำงานไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาพความพิการ
3. ความพิการของเด็กบางคนไม่จำเป็นต้องเป็นความพิการตลอดไป (Permanent Handicap) ในหลายกรณีการศึกษาพิเศษอาจจะเป็นเพียงบริการทางการศึกษาชั่วคราวเท่านั้น
4. บุคลากรจะต้องเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถ และได้รับการฝึกงานตลอดทั้งมีประสบการณ์ในการทำงานในหน่วยงานของตน
5. ผู้ให้การศึกษาควรสนใจเป็นพิเศษในเรื่องการพัฒนาของเด็กพิการ เพื่อให้เด็กมีภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเอง (Positive Self - Image) และยอมรับสภาพความเป็นจริงของตน
6. การศึกษาพิเศษควรใช้วิธีสอนแบบส่งเสริมเอกลักษณ์ของบุคคล (Individualized Instruction) หมายความว่าสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและความพิการของเด็กแต่ละคน
7. การศึกษาพิเศษควรจัดตั้งแต่ชั้นอนุบาล โดยมีจุดประสงค์ในการป้องกัน ลดปัญหาความพิการ และทำให้เด็กมีสำนึกแห่งตน (Self - Realization)
8. การศึกษาพิเศษต้องรวมวิชาพลศึกษา นันทนาการ (Recreation) และสุนทรียศาสตร์ เพื่อเตรียมเด็กพิการให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างสมบูรณ์
9. อาชีวศึกษาและการอาชีพเป็นเรื่องสำคัญในการพิจารณาจัดการศึกษาแก่เด็กพิการ
10. ในการจัดเด็กพิการเข้าเรียนในโรงเรียนปกตินั้น จะถือเป็นแนวปฏิบัติ เมื่อเด็กไม่มีปัญหาหรือไม่มีอุปสรรคอันใด โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่เด็กจะได้รับเป็นสำคัญ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในการจัดการศึกษาพิเศษให้กับเด็กพิเศษอย่างกว้างขวาง ด้วยความเชื่อและหลักการเบื้องต้น เด็กพิการทุกคนสามารถเรียนหรือได้รับการฝึกฝนให้ทำประโยชน์ทั้งแก่ตนเอง ครอบครัว และสังคมได้ แต่เนื่องจากเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีระดับของความต้องการที่แตกต่างกัน และเพื่อเป็นการพัฒนาเด็กให้ได้ผลเร็วยิ่งขึ้น นักการศึกษาพิเศษ จึงได้จัดอัตราส่วนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับครูไว้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 อัตราส่วนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับครูของ เบอร์เกอร์ (Burger. 1980)

จากภาพประกอบ ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ได้ประโยชน์สูงสุด ควรจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษมาร่วมกิจกรรมกลุ่มเล็ก อาจเป็นครู 1 ต่อเด็ก 1 คน หรือครู 1 คนต่อเด็ก 2 คน และจัดเด็กร่วมกิจกรรมกลุ่มใหญ่ขึ้นเมื่อเด็กมีความต้องการพิเศษน้อยลง ทั้งนี้เพื่อจัดปัญหาในการร่วมกิจกรรม และเพื่อพัฒนาเด็กตามศักยภาพของเขาอย่างเต็มที่ โดยจัดเป็นรูปแบบของการจัดระบบการศึกษาพิเศษไว้เป็นรูปของบริการต่อเนื่องดังนี้

ภาพประกอบ 2 รูปแบบของการจัดระบบการศึกษาพิเศษของดีโน (Dino. 1979 : 253)

การจัดการศึกษาพิเศษ อาจจัดในรูปของโรงเรียนเฉพาะในกรณีที่จำเป็น หรือจัดเป็นชั้นเรียนพิเศษอยู่ในโรงเรียนปกติ ซึ่งมีสถานที่และความสะดวกต่าง ๆ อยู่แล้ว เพียงแต่เพิ่มบรรจุครูการศึกษาพิเศษเข้าปฏิบัติงาน โดยเลือกโรงเรียนที่เป็นจุดศูนย์กลางของชุมชนรอบ ๆ ตามความเหมาะสม อาจแบ่งตามลักษณะของการจัดบริการได้เป็น 6 ประเภท คือ โรงเรียนเฉพาะรับนักเรียนประจำ โรงเรียนเฉพาะรับนักเรียนไป-กลับ โรงเรียนปกติชั้นเรียนพิเศษ โรงเรียนปกติรับนักเรียนพิเศษเรียนร่วมกับปกติ ชั้นเรียนพิเศษในโรงพยาบาล และสถาบันที่รับเข้าอยู่ประจำหรือไป-กลับ เพื่อดูแลรักษาและฟื้นฟู

ปรัชญาหลักของการศึกษาพิเศษ

ปรัชญาหลักของการศึกษาพิเศษก็คือ การจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับความต้องการของเด็กแต่ละคน (Kauffman and Wallahan. 1981) โดยที่พยายามสนับสนุนให้เด็กพิเศษทุกประเภทได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนวัยเดียวกัน และมีส่วนร่วมทางสังคม เช่นเดียวกับปกติอื่น ๆ ให้มากที่สุด แนวคิดนี้เองจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนร่วม ซึ่งเป็นลักษณะของการจัดการศึกษาพิเศษรูปแบบใหม่

ความหมายของการเรียนร่วม ✓

การเรียนร่วม คือการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้ และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข

ศรียา นิยมธรรม (2532 : 23 - 24) ได้ให้ความหมายของการเรียนร่วมไว้ว่า การเรียนร่วม หมายถึง การเรียนรู้ การเจริญเติบโตในสิ่งแวดล้อมซึ่งเด็กพิการจะได้อุปสัมพันธ์กับเด็กปกติในการร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ กิจกรรมเหล่านั้นต้องเกี่ยวข้องกับพัฒนาการต่าง ๆ ทุกด้าน เช่น ร่างกาย สังคม ภาษา และสติปัญญา ทั้งยังหมายถึง การจัดโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ตามความต้องการและความสามารถของเด็กโดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มใหญ่ และกลุ่มเล็กอย่างเหมาะสม โดยให้เด็กทุกคนได้อุปสัมพันธ์ต่อกัน และร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างทั่วถึง

ความหมายที่สำคัญที่สุดของการเรียนร่วม คือ การเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เจริญเติบโตอย่างเต็มที่ตามความสามารถของตน การเรียนร่วมนั้นมิได้จำกัดขอบเขต เฉพาะการเรียนในห้องเรียนเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการเข้าร่วมกิจกรรมนอกเวลาเรียนของเด็กอีกด้วย เช่น การเข้าแข่งขันกีฬา การร่วมกิจกรรมของชมรมต่าง ๆ การเข้าร่วมกิจกรรม ลูกเสือหรือเนตรนารี การร่วมเดินทางไปศึกษานอกสถานที่ การร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียน จัดขึ้น ซึ่งการที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ร่วมกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมวิถีภาวะทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ทั้งเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กปกติ

ปรัชญาของการเรียนร่วม

เป็นที่ยอมรับกันว่า ไม่มีสังคมใดไร้คนพิการ ดังนั้นเมื่อคนพิการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และเราไม่สามารถจัดคนพิการออกไปจากสังคมได้ จึงควรเตรียมผู้พิการเสียตั้งแต่เยาว์วัยให้มีความพร้อมที่จะดำรงชีพอยู่ในสังคมได้ นักการศึกษาพิเศษส่วนใหญ่เชื่อว่า การให้เด็กพิการหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติ จะช่วยทำให้เด็กได้มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้บุคคลเหล่านี้สามารถดำรงชีวิตร่วมกันได้ในสังคมอย่างมีความสุข เมื่อเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่

จุดมุ่งหมายในการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติ

ในปี พ.ศ. 2520 ได้มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ขึ้น ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับเด็กพิการว่า "เป็นการศึกษาที่จัดให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษ หรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา และจิตใจ อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือจัดในโรงเรียนธรรมดาก็ได้ ตามความเหมาะสม" และจากนโยบายดังกล่าว จึงเกิดแบบแผนในการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนปกติขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้คือ

1. เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนใกล้บ้าน หรือไม่ต้องเดินทางไปโรงเรียนพิเศษที่อยู่ห่างไกลมากจนเป็นภาระของผู้ปกครองที่จะต้องรับส่งทั้งเป็นการประหยัดพลังงานและเวลาของเด็กที่จะต้องใช้ในการเดินทาง โดยนำเวลานั้น ๆ มาใช้ฝึกหัดหรือฟื้นฟูสมรรถภาพเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถที่จะดำรงชีวิตในสังคมปกติได้ดีที่สุดได้

2. เพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ไม่ต้องเสียเงินส่งบุตรพิการไปอยู่โรงเรียนประจำ
3. เพื่อเด็กพิการจะได้มีชีวิตอยู่ในครอบครัวกับบิดา มารดา และญาติพี่น้องตามปกติ มีโอกาสประพฤติปฏิบัติหน้าที่ในฐานะ เป็นสมาชิกของครอบครัว โดยไม่เกิดความรู้สึกที่ถูกแยกออกไปด้วยเหตุแห่งความพิการ
4. เพื่อเด็กพิการจะได้มีโอกาสเรียนรู้และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ ซึ่งนับว่าเป็นประสบการณ์ตรง เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนรู้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล
5. เพื่อเป็นการลดภาระของรัฐบาล เพราะการจัดตั้งโรงเรียนพิเศษเฉพาะต้องใช้งบประมาณมาก
6. สังคมเข้าใจและยอมรับเด็กพิการว่า มีความสามารถเช่นเดียวกับเด็กปกติ และช่วยให้เด็กพิการอยู่ร่วมในสังคมอย่างเป็นประโยชน์ได้

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าวยังสอดคล้องกับความเห็นของ ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม (2523 : 179) ได้กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กในชั้นปกติก็เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้รับการฝึกหัดเสียงพูดของคนทั่วไปได้มากขึ้น และเพื่อส่งเสริมทักษะในการติดต่อสื่อความหมายโดยเฉพาะการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยคาดหวังว่าสภาพเช่นนี้จะช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประสบความสำเร็จในด้านวิชาการ และขจัดหรือลดช่องว่างทางสังคมระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ

บลัมเบอร์ก (Blumberg. 1973 : 174 - 175) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติว่า เป็นการช่วยเหลือเด็กได้ในด้านภาษา และจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่จะให้เด็กก้าวไปข้างหน้าตั้งแต่ในระยะแรกของชีวิตให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อจะพัฒนาบุคลิกภาพและทักษะในการติดต่อกับบุคคลอื่นทำให้เด็กไม่ถูกทอดทิ้ง และสามารถมีความสัมพันธ์กับครอบครัวเพื่อนบ้านตลอดจนชุมชนได้เป็นอย่างดี

ลัทแมน (Luttmann. 1979 : 3 - 4) มีความเห็นในทำนองเดียวกันว่า การจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ เป็นการช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ให้มีทักษะ

ในการติดต่อกับผู้อื่น รู้จักปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ได้ และเมื่อโตขึ้นก็จะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ เป็นการช่วยให้เขาได้มีโอกาสอยู่ร่วมในสังคมโดยไม่ละทิ้ง เขาไว้ตามลำพัง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เป็นต้น ได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยเน้นความสามารถ และยึดความต้องการของเด็กเป็นสำคัญ เพื่อเตรียมเด็กเหล่านี้ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้

ฮอทคิส (สุวิมล พุกประยูร และศรีสมร ทินานนท์. 2528 ; อ้างอิงมาจาก Hotchkis. n.d.) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนร่วมไว้ดังนี้

1. ทางด้านการเรียน เด็กมีโอกาสได้เรียนตามระดับชั้นในโรงเรียนปกติ โดยไม่มีข้อยกเว้น เช่น ถ้าเด็กเรียนในชั้นพิเศษครูก็มักจะให้ความพิเศษแก่เด็กมากเกินไป หรือตั้งความหวังไว้ค่อนข้างต่ำ เมื่อเด็กทำอะไรไม่ได้ครูก็มักจะปล่อย เพราะถือว่าเด็กมีความบกพร่อง ถ้าเด็กนักเรียนอยู่ในโรงเรียนปกติ เด็กก็จะต้องปฏิบัติตามเด็กปกติ เช่น พยายามทำงานให้เสร็จเหมือนคนอื่น เด็กจะได้รับทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

2. ทางด้านสังคม เด็กสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติได้ดีขึ้น มีเพื่อนมากขึ้น ไม่เฉพาะเพื่อนพิการเท่านั้น เพื่อนบ้านเข้าใจเด็กดีขึ้น ยอมให้ลูกของตนมาเล่นด้วย เพราะเด็กอยู่ในโรงเรียนเดียวกับลูกของตน

3. การเปลี่ยนแปลงเจตคติ เด็กปกติจะมีความเคยชินกับเด็กพิการมากขึ้น เพราะได้อยู่ร่วมกัน เรียนร่วมกัน จึงไม่เห็นว่าเป็นมนุษย์ประหลาด น่ากลัว ขวนขวายในท่าทาง และรูปร่างอีกต่อไป นอกจากนี้เด็กยังเรียนรู้ว่าเด็กพิการต้องการความช่วยเหลืออะไรบ้าง และมีความเข้าใจต่อเด็กพิการดีขึ้น ยอมรับและแสดงความเอื้อเฟื้อมากขึ้น

4. ประหยัดงบประมาณของรัฐ เมื่อเด็กพิการสามารถเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้ รัฐก็ไม่จำเป็นต้องสร้างโรงเรียนพิเศษเฉพาะสำหรับเด็กพิการ จึงเป็นการลดค่าใช้จ่ายและงบประมาณไปมาก เพียงแต่เพิ่มบุคลากรที่จำเป็นบางอย่างขึ้นในโรงเรียนปกติเท่านั้น

เช่น ครูสอนซ่อมเสริม หรือครูเวียนสอน หรือครูการศึกษาพิเศษในด้านการบริการ ก็มีผู้บริการของโรงเรียนปกติคนเดียว จึงเป็นการประหยัดในด้านงบประมาณของรัฐ

รูปแบบของการเรียนร่วม

การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียนร่วมมีหลายวิธี ขึ้นอยู่กับระดับของความพิการ โดยยึดหลักให้เด็กได้รับประโยชน์จากการเรียนร่วมมากที่สุด แต่บางประเภทก็ยังคงต้องให้เรียนในโรงเรียนเฉพาะ เช่น เด็กที่หูหนวกสนิท ถ้าจัดเข้าเรียนร่วมในโรงเรียนปกติจะไม่สามารถได้รับประโยชน์เต็มที่ เพราะเด็กจะมีปัญหาในการรับฟังและการสื่อความหมาย ฉะนั้นวิธีที่เหมาะสมสำหรับเด็กหูหนวกสนิท ควรจะเป็นโรงเรียนสอนคนหูหนวกโดยเฉพาะ หรือถ้าจะให้เรียนร่วมก็ต้องเป็นการจัดชั้นพิเศษเฉพาะให้ในโรงเรียนปกตินั้น ๆ ส่วนในกรณีของเด็กหูตึงที่สามารถรับฟังและสื่อความหมายโดยการพูดได้ ก็ควรจัดในแบบของการเรียนร่วม โดยให้เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการพิเศษ เช่น การแก้ไข การพูด หรือเรียนชั้นพิเศษเฉพาะในช่วงระยะหนึ่งก่อน และเมื่อสามารถสื่อความหมายด้วยการพูด การฟังได้ดีแล้ว จึงส่งเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติต่อไป (อรอนงค์ สุวรรณกุล. 2524 : 27)

การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียน

1. เรียนร่วมในชั้นปกติ เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ และเรียนเหมือนเด็กปกติทุกประการ โดยรับบริการพิเศษบ้าง หรือไม่ต้องรับบริการพิเศษเลย เนื่องจากได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพจนถึงระดับที่ช่วยตัวเองได้แล้ว
2. เรียนร่วมในชั้นปกติและมีครูพิเศษให้คำแนะนำปรึกษา การเรียนร่วมวิธีนี้คล้ายคลึงกับวิธีแรก กล่าวคือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติเต็มเวลา แต่มีครูการศึกษาพิเศษคอยช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่ครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชา เช่น แนะนำให้แจ้งให้ครูที่สอนชั้นเรียนร่วมเข้าใจความต้องการและความสามารถของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ช่วยกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนรู้ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการสอน ช่วยประเมินผลพัฒนาการในการเรียนรู้ของเด็ก ตลอดจนการปฏิบัติต่อเด็ก เป็นต้น

3. เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการจากครูเวียนสอน เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ และรับบริการด้านการสอนเพิ่มเติมจากครูการศึกษาพิเศษ ซึ่งเดินทางไปตามโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก

4. เรียนร่วมในชั้นปกติ และรับบริการจากครูเสริมวิชาการ ครูเสริมวิชาการ คือ ครูการศึกษาพิเศษที่ปฏิบัติงานประจำอยู่ในห้องเสริมวิชาการ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จะเข้าเรียนกับครูเสริมวิชาการ วันละ 1 - 2 ชั่วโมง หรือมากกว่านั้นขึ้นอยู่กับความต้องการพิเศษของเด็ก

5. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมบางเวลา เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษไว้ในชั้นเดียวกัน มีครูประจำชั้นสอนแทบทุกวิชา ยกเว้นบางวิชาที่เด็กต้องไปเรียนร่วมกับเด็กปกติ เช่น พลศึกษา ศิลปะ และ/หรือ กิจกรรมนอกหลักสูตรอื่น ๆ

6. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดเด็กพิเศษที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกัน ไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน เด็กเหล่านี้เรียนในชั้นพิเศษตลอดเวลา ครูประจำชั้นสอนทุกวิชา การเรียนร่วมลักษณะนี้เหมาะสำหรับเด็กที่มีความพิการค่อนข้างมาก

การจัดการเรียนร่วมในลักษณะใดนั้น ขึ้นอยู่กับสภาพความพิการและความพร้อมของเด็ก เด็กที่มีความพิการน้อยและมีความพร้อมสูงอาจจัดให้เรียนร่วมเต็มเวลา เด็กที่มีความพิการมาก และมีความพร้อมน้อยอาจจัดให้เรียนในชั้นพิเศษลดหลั่นกันลงไป

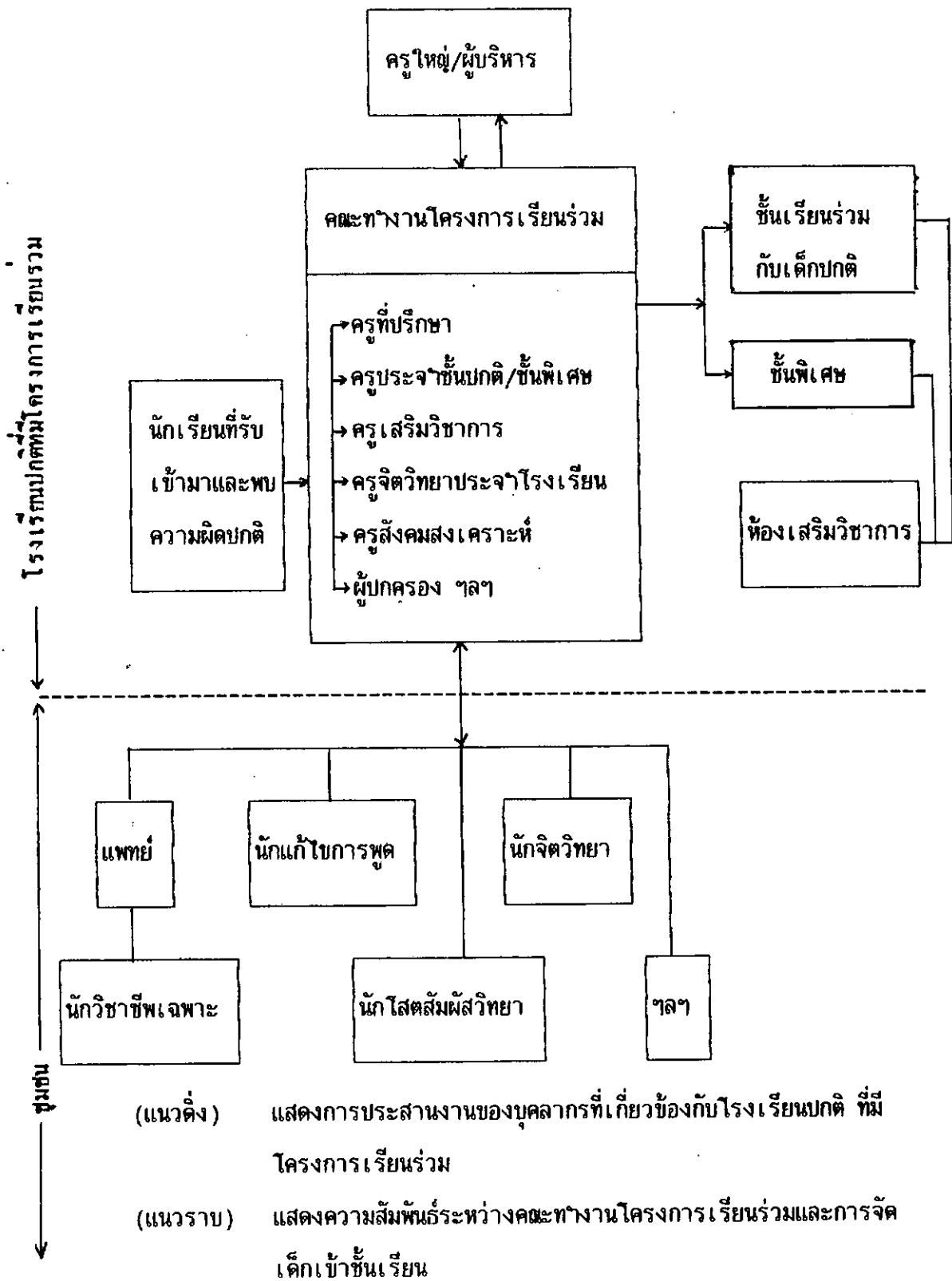
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงก็ต้องจัดเข้าชั้นพิเศษตามวิธีที่ 5 หรือ 4 โดยเตรียมฝึกการอ่านริมฝีปาก การใช้เครื่องช่วยฟัง และสามารถอ่าน เขียน หนังสือ เข้าใจได้ เช่น เด็กปกติ จนถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 แล้วอาจจะส่งเข้าเรียนร่วมตามวิธีที่ 3 หรือ 2 หรือ 1 ได้เช่นเดียวกัน

คาซเมอร์ และไทรบัส (Karchmer and Trybus. 1977 : 1 -2) จอร์แดน (Jordan. 1962 : 87) และศรียา นิยมธรรม (2523 : 120) อธิบายความหมายของการเรียนร่วมชั้นของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในตนเองเดียวกันว่า หมายถึง การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใช้เวลาทั้งหมด หรือใช้เวลาบางส่วนในการเรียนร่วมกับเด็กที่มีการได้ยินปกติ ซึ่งอาจจัดในรูปแบบต่าง ๆ คือ

1. การเรียนร่วมอย่างสมบูรณ์ (Fully Integrated) จัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติตลอดเวลา เด็กพวกนี้มักเป็นพวกที่มีการได้ยินเหลืออยู่มาก
2. การเรียนร่วมกันบางส่วน (Partially Integrated) คือจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติเป็นบางชั่วโมง เพื่อร่วมกิจกรรมทางวิชาการและทางสังคมกับเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์ในการอยู่ร่วมกับเด็กปกติ
3. การรวมทางสังคม (Socially Integrated) การรวมแบบนี้จัดทำโดยการนำเอาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มาเข้าชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติในระยะพัก เช่น ตอนพักรับประทานอาหารกลางวัน หรือมีกิจกรรมร่วมกับเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับเด็กปกติ

จากที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นมีอยู่หลายลักษณะ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความแตกต่างกันในการพิจารณาให้เด็กเข้าเรียนร่วมในโรงเรียนปกติจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ปริมาณของความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก สถิติปัญหา สภาพครอบครัว บุคลิกภาพของตัวเด็ก ขนาดของห้องเรียนในโรงเรียนปกติ ความสามารถและความถนัดของครู ฯลฯ

การเรียนร่วมกับเด็กปกติเป็นแนวโน้มของการจัดการศึกษาพิเศษในปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีโอกาสใช้ชีวิตในชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติ ซึ่งเป็นการเตรียมตัวเด็กให้ได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนปกติในสังคมเมื่อเด็กเหล่านี้พ้นสภาพการเป็นนักเรียนไปแล้วในการจัดการเรียนร่วมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น คณะผู้จัดทำโครงการต้องทำงานร่วมกับนักวิชาการสาขาต่าง ๆ หลายสาขาซึ่งแสดงไว้ในภาพประกอบ 3 ดังนี้

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงการเรียนร่วมของเด็กที่มีลักษณะพิเศษในโรงเรียนปกติ ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

เกณฑ์การพิจารณาในการจัดเด็กเข้าเรียนร่วม

ในการดำเนินงานเรียนร่วมควรพิจารณาสาระสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการในการวินิจฉัย และตัดสินใจว่า เด็กที่อยู่ในชั้นเรียนปกติเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การคัดเลือกเด็ก การพิจารณาจัดเด็กที่มีความผิดปกติและประเภทและแต่ละคนเข้าเรียนร่วมด้วยวิธีที่เหมาะสมที่สุด และการส่งต่อเพื่อขอรับบริการพิเศษ แผนภูมิแสดงกระบวนการวินิจฉัยและตัดสินใจเพื่อบ่งชี้ขั้นตอนการดำเนินงานเรียนร่วมของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2523) ซึ่งแสดงไว้ในภาพประกอบ 4 จะช่วยให้เข้าใจคำอธิบายขั้นตอนของการดำเนินงานเรียนร่วมได้ดียิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ในแผนภูมিরะบุว่า ครูจำเป็นต้องทำการประเมินผลนักเรียนทุกคนในชั้นเรียนของตนอย่างต่อเนื่อง และสัมพันธ์กับการเรียนการสอนว่ามีเด็กคนใดผิดปกติบ้างหรือไม่ ผลที่ได้จากการประเมินผลตามขั้นตอนนี้จะ เป็นข้อมูลในการคัดเลือกเด็กเบื้องต้น หลังจากที่ได้ติดตามสังเกตพฤติกรรมของเด็กไปเรื่อย ๆ แล้ว ครูจะสามารถทราบปัญหาที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็กได้

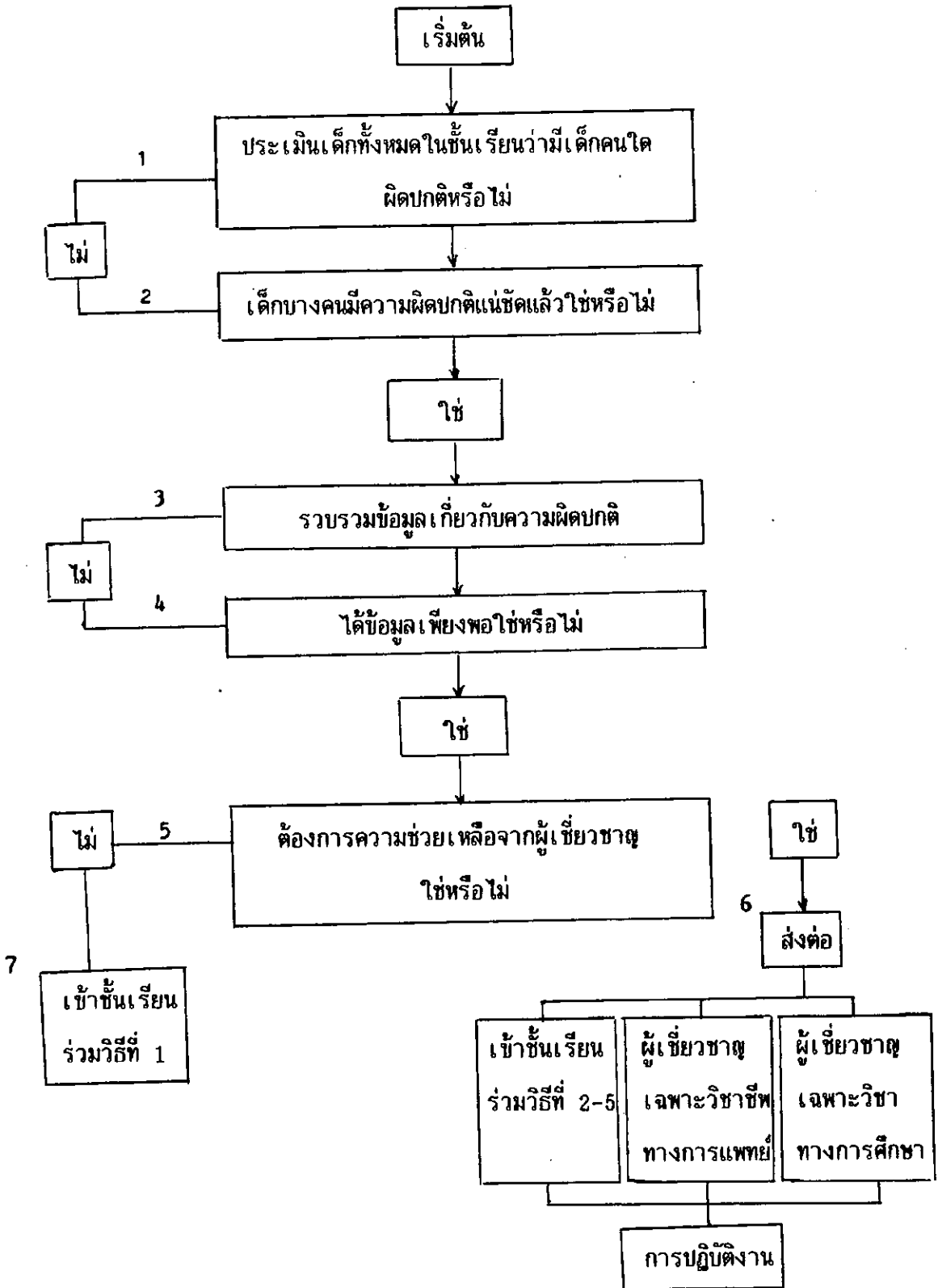
ขั้นตอนที่ 2 เป็นขั้นตอนที่หากครูยังไม่แน่ใจว่าเด็กที่ค้นพบนั้น มีความผิดปกติแน่ชัดแล้วหรือไม่ ครูก็อาจประเมินตามขั้นตอนที่ 1 อีกครั้ง หลังจากได้คำตอบแน่นอนว่ามีเด็กมีความผิดปกติก็ต้องคัดเลือกเด็กเพื่อดำเนินการในขั้นตอนที่ 3 ต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 ครูและผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ ช่วยกันรวบรวมข้อมูลความผิดปกติของเด็กอย่างละเอียด โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น การทดสอบมาตรฐาน การสังเกตพฤติกรรม การเยี่ยมบ้าน และสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เป็นต้น แล้วบันทึกไว้

ขั้นตอนที่ 4 เป็นขั้นตอนที่คณะทำงานประเมินดูว่า ข้อมูลที่ได้มานั้นเพียงพอหรือไม่ ถ้ายังไม่เพียงพอก็ต้องทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมในขั้นตอนที่ 3 ใหม่

ขั้นตอนที่ 5 เป็นขั้นตอนที่ต้องพิจารณา เด็กที่คัดเลือกออกมานั้น ควรได้รับความช่วยเหลือ โดยวิธีใดบ้าง ถ้าเด็กมีความต้องการพิเศษถึงขั้นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญพิเศษแขนงใด ครูก็ต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญซึ่งจะได้ส่งต่อขอรับบริการพิเศษต่อไป

ขั้นตอนที่ 6 ในกรณีที่ตัดสินใจส่งต่อ ครูจะต้องเตรียมเอกสารและรายงานตามความจำเป็น เพื่อขอรับบริการพิเศษ แต่ถ้าตัดสินใจไม่ส่งต่อก็ต้องดำเนินการในขั้นตอนที่ 7

ภาพประกอบ 4 แผนภูมิแสดงกระบวนการวินิจฉัยและตัดสินใจเพื่อดำเนินการเรียนร่วมของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

ขั้นตอนที่ 7 การปฏิบัติงาน ครูผู้หน้าที่รับผิดชอบด้านการจัดการศึกษาจะต้องร่วมกันศึกษาหลักสูตร ปรับแผนการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กเป็นรายบุคคล และประสานงานทั้งด้านการเรียน การสอน และวางแผนขอรับบริการพิเศษที่จัดอยู่ในโรงเรียนต่อไป

ถึงแม้ว่าจะตัดสินใจส่งต่อ และได้ติดต่อขอรับบริการพิเศษจากผู้เชี่ยวชาญหรือนักวิชาชีพเฉพาะไปแล้วก็ตาม ระหว่างที่รอคำตอบกลับจากผู้เชี่ยวชาญหรือนักวิชาชีพเฉพาะเหล่านั้น ครูต้องไม่ทิ้งเวลาของเด็กไว้ว่างเปล่า แต่ควรปรับปรุงแผนการศึกษาของเด็กเป็นช่วงสั้น ๆ ำให้โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการคัดเลือกเบื้องต้นมาพิจารณาประกอบต่อเมื่อทราบแน่นอนว่า เด็กจะต้องรับบริการพิเศษอย่างไรแล้ว ก็จะต้องจัดแผนการเรียนการสอนเป็นรายบุคคลให้ต่อไปและจัดเข้าเรียนชั้นเรียนร่วมต่อไป

ชมิท (Schmid. 1877 : 226) ได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบเรียนร่วม ไม่ได้หมายความว่าเพียงการนำเด็กที่มีความผิดปกติบางอย่างไปไว้ในชั้นเรียนปกติเท่านั้น แต่หมายถึงการจัดเด็กแต่ละประเภทตามชนิดของความบกพร่องของเด็ก โดยพิจารณาถึงความพร้อมและความสามารถในการเรียนว่าจะเรียนร่วมชั้นบางเวลาหรือเต็มเวลา การเตรียมการสำหรับโรงเรียนที่เด็กจะเรียนร่วม การจัดหาสิ่งที่จะช่วยเหลือตลอดจนการจัดครูและเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ให้กับเด็กด้วย

สำหรับเรื่องการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินร่วมชั้นนั้น วัตสัน (Watson. 1973 : 154 - 155) ให้ความเห็นว่าการศึกษาที่แนะนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นต่าง ๆ ไปเรียนร่วมในชั้นปกติหรือเล่นรวมกลุ่มนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับหลายกรณี เช่น พัฒนาการและการเจริญเติบโตของเด็ก บุคลิกภาพและพฤติกรรมทางสังคม ระดับความสามารถในการแสดงออกทางภาษา การจัดให้เด็กเหล่านี้ได้เข้าเรียนในชั้นปกติจะช่วยกระตุ้นให้เด็กแสดงออกโดยใช้คำพูด

จอห์นสัน (Johnson. 1973 : 23) ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมไปจากนี้อีกว่าการที่จะจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้อยู่ในชั้นใด ประเภทใดนั้น ควรจะดูที่ตัวเด็กว่ามีความเข้าใจและสนองตอบต่อเสียงรอบตัวเพียงใด และมีความเข้าใจภาษาเพียงใดมากกว่าที่จะพิจารณาจากการสูญเสียการได้ยินเพียงอย่างเดียว เพราะเด็กบางคนสามารถใช้การได้ยินที่ยังเหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์ได้เท่า ๆ กับเด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินน้อย ทั้ง ๆ ที่ดูจากตาราง

การสูญเสียการได้ยินแล้วอยู่ในขั้นมาก (Deaf) โดยเขาได้ทดลองเด็กสามคนที่มีการสูญเสียการได้ยินเกินกว่า 80 เดซิเบล แต่ก็สามารถที่จะปรับตัวเข้าเรียนกับเด็กปกติได้และเรียนได้ดี ต่อมาเมื่อทดลองให้เด็กสองคนไปเรียนกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วย อีกคนเรียนอยู่ในขั้นปกติ ปรากฏว่าความสามารถทางด้านภาษาและการพูดของเด็กทั้งสองคนลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กอีกคนหนึ่งซึ่งยังอยู่ในขั้นเรียนปกติ นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านอารมณ์และความประพฤติต่าง ๆ ตามมาอีกด้วย

บริล (Brill. 1975 : 276) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความชำนาญในด้านการศึกษาพิเศษ และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนร่วมขึ้นว่า การจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติจะต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ เช่น จะต้องพิจารณาถึงความสามารถทางภาษาของเด็ก จะต้องให้เด็กอยู่ในชั้นเรียนที่มีนักเรียนไม่มาก เด็กควรจะอยู่ในวัยและระดับเดียวกัน การจัดสภาพของห้องเรียน ก็จะต้องให้อาจารย์ต่อการเรียนร่วมขึ้นอย่างดีที่สุด จะต้องมีความเข้าใจและรู้วิธีที่จะสอนเด็กทั้งสองกลุ่มและเอาใจใส่ต่อเด็กอย่างแท้จริง นอกจากนี้เด็กเหล่านี้จะต้องได้รับบริการต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนการเรียนเป็นอย่างมากถ้าไม่มีการจัดและวางแผนที่ดีพอหรือเพียงแค่ให้ได้ชื่อว่า จัดทำเท่านั้นจะไม่เกิดผลอย่างใดเลย เขาสรุปว่า เด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินมาก และมีปัญหาอย่างมากในด้านการสื่อความหมายนั้น ไม่เหมาะสมที่จะเข้าเรียนในชั้นเรียนกับเด็กปกติ แต่ถ้ามีการสูญเสียการได้ยินไม่มากจึงเหมาะที่จะเข้าเรียนในชั้นเรียนนี้ได้

บทบาทของบุคคลในโรงเรียนเรียนร่วม

1. ผู้บริหารโรงเรียน

ผู้บริหารโรงเรียน ได้แก่ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการโรงเรียน และผู้ช่วยผู้บริหาร เป็นผู้มีควมสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้การเรียนร่วมในขั้นปกติประสบความสำเร็จได้จะต้องได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนร่วมอย่างเพียงพอ เข้าใจการปฏิบัติงานที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน ทำความเข้าใจกับบุคลากรทุกฝ่ายภายในโรงเรียนและจัดหาบริการสนับสนุนเพื่อเสริมงานเรียนร่วมให้สัมฤทธิ์ผลได้

สิ่งสำคัญของผู้บริหารในเรื่องการจัดเรียนร่วมคือ เจตนาหรือเจตนาในการบริหาร เพื่อจัดบริการให้แก่นักเรียนโดยไม่คำนึงถึงสมรรถภาพหรือความบกพร่องในการเรียนรู้ คณะกรรมการฝ่ายบริหารนับตั้งแต่ผู้อำนวยการลงไปถึงหัวหน้าสายวิชา ต้องมีเจตนาหรือเจตนาที่จะ พิจารณาเพื่อหาทางเลือกที่มีความจำกัดน้อยที่สุด เหมาะสมที่สุด ถ้าครูใหญ่ให้ความสนใจอย่างจริงจัง ต่อการบริการนักเรียนทุกประเภทแล้วก็จะมามีอิทธิพลในทางบวกต่อเจตคติของครูที่มีต่อนักเรียน เหล่านั้นด้วย การพิจารณาของผู้บริหารต้องเป็นไปภายใต้นโยบายของรัฐ และต้องคำนึงถึง สมรรถภาพและศักยภาพตามธรรมชาติที่มีในเด็กแต่ละคน

2. ครูการศึกษาพิเศษ

ครูการศึกษาพิเศษที่มีหน้าที่สอนเสริม เพื่อช่วยให้การเรียนของเด็กพิการที่เรียน ร่วมในชั้นปกติมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กตามความต้องการและจำเป็น โดยจัด ตารางการเรียนการสอนวิชาอย่างสม่ำเสมอ ครูสอนเสริมจะมีห้องเสริมวิชาการ สำหรับให้เด็ก พิการเข้ารับการช่วยเหลือเพื่อการแก้ไขปัญหาด้านการเรียน

3. ครูชั้นปกติที่มีเด็กเรียนร่วม

3.1 เตรียมตัวทางวิชาชีพ หรือรับการอบรมครูประจำการในเรื่องนักเรียนพิการ มาแล้ว

3.2 ประสบการณ์ที่มีต่อนักเรียนพิการ

3.3 มีความตั้งใจจริงต่องานที่ต้องร่วมมือกับครูสอนเสริม และผู้ปกครอง

3.4 มีความยืดหยุ่นในการกำหนดตารางเรียน วิธีสอน จำนวนนักเรียนและ โครงสร้างของชั้นเรียน

3.5 สามารถประเมินความต้องการในการเรียนรู้เป็นรายบุคคล การตั้ง เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ วางแผนนำกลวิธีการสอนไปใช้และวัดประเมินผลความก้าวหน้าของ นักเรียน

3.6 ยอมรับในหลักการเบื้องต้นว่านักเรียนทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษาตามความ เหมาะสมที่สุดในสภาพแวดล้อมที่จำกัดน้อยที่สุด

ปัจจัยที่ส่งเสริมให้การเรียนร่วมประสบความสำเร็จ

คอร์เนท (สำนักงานการประถมศึกษา. 2529 ; อ้างอิงมาจาก Conrett.

1974, 1978) กล่าวว่า สิ่งจำเป็นยิ่งสำหรับการประสบความสำเร็จในการเรียนร่วมของเด็กหูตึงมาก ๆ ก็คือ เด็กเหล่านี้ต้องมีความสามารถในการอ่านใกล้เคียงกับเด็กปกติอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั้นเรียนของเด็กในวัยเดียวกัน ทั้งนี้เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมในชั้นปกตินั้น จำต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากการอ่าน การจัดสิ่งแวดล้อมก็ต้องเอื้อให้เด็กได้เรียนรู้ จากการศึกษาในระดับชาติ ในปี ค.ศ. 1974 ของมหาวิทยาลัยกาลอเทท พบว่า เด็กหูตึงอายุ 19 ปี ในสหรัฐอเมริกาจะอ่านได้ต่ำกว่าเด็กปกติในวัยเดียวกันราว 2 ชั้น โดยมีนัยสำคัญที่ .001 ส่วนเด็กอายุ 8 ขวบ โอกาสที่จะอ่านได้ภายในเกณฑ์เฉลี่ย 1 ชั้น เท่ากับ 0.36 โดยการอ่านของเด็กหูหนวกจะเป็นตัวบ่งชี้ให้เกิดความสำเร็จในการเรียนร่วม

สิ่งสำคัญที่ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประสบความสำเร็จในการเรียนร่วม ได้แก่ บุคลิกภาพ มโนภาพแห่งตน การติดต่อกับผู้อื่น การได้รับการบูรณิเทศ ผักผันในการติดต่อกับผู้อื่น ระดับความสามารถทางภาษา ความรู้ทั่วไปและสมรรถวิสัย และต้องไม่มีปัญหาในการอ่าน คอร์เนท (1978) กล่าวว่า การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะประสบความสำเร็จในการเรียนร่วมทางวิชาการ จะต้องมียอดประกอบหลายองค์ประกอบ เช่น ความสามารถของตัวเด็กเอง ความถนัด พื้นความรู้ เครื่องช่วยการเรียนรู้เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมนอกโรงเรียน โดยเฉพาะที่บ้าน และบริการต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดทำให้

แบร์รี่ และบันช์ (Bary and Bunch. 1987) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลจากนักการศึกษาหลายคน แล้วนำมาสร้างเป็นตารางดังต่อไปนี้

	รูตและ แนช	บลัม- เบิร์ก	เพดและ เคลเลอร์	อินเดิล และไวท์	พฟาส เตอร์	โรสแมรี่ และแมรี่	โรสแมรี่ และ จอห์น	แมรี่และ เจนิ- เฟอร์
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความ สำเร็จในการเรียนร่วม	1979	1973	1973	1981	1980 1981	เจน 1987	จอห์น 1987	1987
ความสามารถในการสื่อ ความหมาย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ความสามารถทางภาษา	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	✓		✓	✓			✓	
ระดับสติปัญญา	✓	✓	✓	✓	✓	✓		
การเข้าสังคม	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
การมีส่วนร่วมของ ผู้ปกครอง		✓	✓	✓		✓	✓	✓
ทัศนคติของครูผู้สอน						✓	✓	✓
ทัศนคติของเด็กต่อ การเรียนร่วม						✓	✓	✓
ทัศนคติของผู้บริหาร โรงเรียน						✓	✓	✓
ทัศนคติของเด็กพิเศษ ต่อเด็กปกติ						✓	✓	✓

จากนั้นจึงนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติจำนวน 15 คน ที่มีผลการเรียนสูงมาทดสอบความสามารถด้านต่าง ๆ พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลการเรียนสูง มีความสามารถด้านความเข้าใจในเรื่องลักษณะของภาษาและการแสดงออกทางภาษาค่อนข้างสูง

โดยมีรายละเอียดของปัจจัยที่ส่งเสริมให้การเรียนร่วมประสบผลสำเร็จดังนี้ คือ

1. ความสามารถทางภาษา

ความหมายและความสำคัญของความสามารถทางภาษา

ความหมายทางภาษา คือ ความสามารถในการสื่อความรู้สึกนึกคิดและความต้องการจากคนหนึ่ง ไปยังอีกคนหนึ่ง โดยมีการเปล่งเสียง อากัปกริยา การเขียน การวาด เป็นสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายนั้น ฉะนั้นภาษาจึงมีอิทธิพลและความสำคัญในชีวิตประจำวันมาก ดังที่ สตีบ อีระบุตร (2521 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาว่า เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ เพราะเป็นการติดต่อระหว่างมนุษย์ในการแสดงความคิดเห็นของผู้พูดให้ผู้อื่นทราบและเป็นการแสดงตัว แสดงความต้องการของผู้พูด เรียกความสนใจจากผู้อื่น นอกจากนี้ยังเป็นการแสดงอารมณ์ของผู้สื่อภาษาขณะนั้นว่าอยู่ในอารมณ์ใดอีกด้วย จึงเห็นว่าภาษามีความสำคัญ มีประโยชน์มากในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับพิสมัย ถีระแก้ว (2524 : 4) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาว่า ภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ถือได้ว่าเป็นแกนกลางอันสำคัญในการสร้างความเข้าใจของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน นอกจากนี้แล้วยังเป็นเครื่องมือของการสมาคมและทำให้เกิดความสำเร็จในชีวิต

จะเห็นได้ว่า ภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็นแก่การดำรงชีวิต ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะประกอบอาชีพอะไร หรือมีฐานะทางสังคมอย่างไร ย่อมต้องอาศัยภาษาทั้งสิ้น จึงนับว่าภาษาเป็นตัวกลางสำคัญอันหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้สังคมตลอดจนตัวบุคคล ได้บรรลุถึงเป้าหมายที่วางไว้

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางภาษา

ในการพัฒนาภาษามีทฤษฎีพื้นฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory) ซึ่ง เลวิส (Lewis) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางการพูดนั้นเกิดขึ้นได้หลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง
2. ทฤษฎีเสริมแรง (Reinforcement Theory) ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยเงื่อนไข ไรม์โกลด์ (Rheingold) และคณะพบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมแรง
3. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ลิเบอร์แมน (Lieberman) ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับ การเปล่งเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วย การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังพูดซ้ำด้วยตนเองหรือคัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ
4. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The Autism Theory หรือ Autistic Theory) ทฤษฎีนี้ถือว่าการเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น ไมว์เรอร์ (Mowrer) เชื่อว่าความสามารถในการฟังและความเพลิดเพลินจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตัวเองเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษา
5. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Babble Luck) ธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้อธิบายว่าเมื่อเด็กกำลังเล่นเสียงอยู่นั้น เผอิญมีบางเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีความหมายในการพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้การเสริมแรงทันที ด้วยวิธีนี้จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษา
6. ทฤษฎีชีววิทยา (Biological Theory) ของ เลนเนเบอร์ก (Lenneberg) เชื่อว่า พัฒนาการทางภาษานั้นมีพื้นฐานทางชีววิทยาเป็นสำคัญ กระบวนการที่คนพูดได้ขึ้นอยู่กับอวัยวะในการเปล่งเสียงที่มีอยู่ตามธรรมชาติ เมื่อถึงเวลาอันสมควรเด็กก็จะเริ่มต้นส่งเสียงอ้อแอ้ และพูดได้ตามลำดับ ถ้าได้ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น

7. ทฤษฎีการให้รางวัลของแม่ (Mother Reward Theory) ดอลลาร์ด (Dollard) และมิลเลอร์ (Miller) เป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้ โดยเกี่ยวข้องกับบทบาทของแม่ในการพัฒนาภาษาของเด็กว่า การที่แม่ใช้รางวัลในการเลี้ยงดูเพื่อสนองความต้องการของลูกจะเป็นเหตุให้เกิดภาษาพูดแก่ลูก (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. 2519 : 31 - 35)

ทฤษฎีต่าง ๆ เหล่านี้ มีความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีทางจิตวิทยาและชีววิทยา ซึ่งมีส่วนให้เด็กพัฒนาด้านภาษาได้ดี

ขั้นตอนของการพัฒนาการทางภาษา

ก่อนที่คนเราจะสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารกันได้นั้น มีขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษามาก่อน ซึ่งอาจแบ่งได้ 4 ขั้นตอนดังนี้

1. การเปล่งเสียงก่อนการพูดภาษาตั้งแต่แรกเกิดถึง 1 ปี ในระยะนี้เด็กเริ่มส่งเสียงร้อง การโต้ตอบอาจมีความหมายหรือไม่มีความหมาย แต่ส่วนมากเป็นการสื่อความรู้สึก คือ เด็กจะเริ่มส่งเสียงที่ไม่มีหมายเป็นพื้นเสียงธรรมชาติ ไม่มีเสียงสูงต่ำ เริ่มเล่นเสียง เริ่มเรียนคำง่ายใกล้ตัว เช่น พ่อ แม่ และบางครั้งเพื่อความเข้าใจของตัวเองเท่านั้นแต่ไม่มีสื่อความหมายสำหรับผู้อื่น

2. การพัฒนาการพูดภาษาไทยในระยะเริ่มแรก (Early Linguistic Development) เด็กวัย 1 - 5 ปี เด็กเริ่มใช้ภาษาพูดเป็นประโยคง่าย ๆ เช่น แม่มา พ่อไป ระยะแรกเด็กส่วนมากจะพูดคำเดียวมากกว่าคำหลายพยางค์ ในการวิจัยปรากฏว่าเด็กเริ่มพูดนั้น จะพูดคำนามก่อน เช่น แมว หมา นม ต่อมาจึงเป็นคำกริยาที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว เช่น ไป กิน และต่อมาก็เป็นคำคุณศัพท์ วิเศษณ์ สรรพนาม สันธาน บุพบท ปรากฏระยะหลังและเมื่อเข้าโรงเรียน ภาษาของเด็กวัยเริ่มเรียนเริ่มเป็นประโยคแต่จะฝึกทักษะในการออกเสียงมากกว่าอย่างอื่น

3. การพัฒนาการพูดในระยะหลัง (Later Linguistic Development) ระยะ 3 - 11 ปี ระยะนี้เด็กเริ่มเข้าโรงเรียนแล้ว ในระยะ 5 - 8 ปี เด็กก็มีการพัฒนา

ทางภาษามากขึ้น เด็กเริ่มเรียนคำศัพท์ การอ่านความหมาย เริ่มสนใจไวยากรณ์ เริ่มใช้ภาษาพูด ในลักษณะรูปประโยคที่สมบูรณ์และในระยะหลังเริ่มศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ เริ่มเข้าใจความหมาย นามธรรมของคำศัพท์มากขึ้น

4. การพัฒนาการสร้างประโยค (Development of Syntax) ระยะตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป เด็กจะเริ่มศึกษาไวยากรณ์อย่างแท้จริงและสามารถใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. 2521 : 96 - 98)

กระบวนการเรียนภาษาพูด ในการเรียนภาษาพูดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกันได้นั้น มีกระบวนการการเรียนภาษาพูดตามลำดับขั้น ดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการที่สำคัญในการเรียนภาษา เพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงคำพูดตามเสียงที่ได้ยิน

2. การเอาอย่าง (Identification) เด็กมิได้เลียนการออกเสียงอย่างเดียว แต่เลียนท่าทาง นิสัยใจคอจากบุคคลที่ตนเลียนภาษานั้น

3. การเรียนพฤติกรรมตอบสนองพร้อมทั้งสิ่งเร้าหลายตัว (Multiple Response Learning) เป็นพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้า โดยพยายามลองใช้อวัยวะเครื่องเบ่งเสียงต่าง ๆ นั้นให้ทำงานสัมพันธ์กับหลายส่วน ได้แก่ ส่วนสมองที่มองเห็น ได้ยิน สัมผัส ความจำ การทำริมฝีปาก สีหน้า ท่าทาง สายตา คิ้ว เด็กจะพยายามทำตามอย่าง

4. การเรียนรู้โดยสัมพันธ์ภาวะ (Assosiative Learning) เด็กเรียนรู้อำนาจและความหมายของความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า ตุ๊กตาได้ทันที เมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้วบอกว่า "ตุ๊กตา" เด็กก็จะจำได้และเรียนรู้ได้

5. การเรียนรู้แบบสอบถามตอบ (Question - Answering) เมื่อเด็กได้เรียนรู้อาษาไปบ้างแล้วเกิดความรู้ความคิดอย่างมีระเบียบ รู้จักใช้เหตุผล ซึ่งเด็กในวัย 6 ขวบ จะมีความอยากรู้อยากเห็นมากจึงชอบถาม ผู้ปกครองควรสนองตอบเพราะจะช่วยในการพัฒนาภาษาของเด็กให้ดีขึ้น

6. การลองผิดลองถูก (Trial and Error) ช่วงนี้เป็นช่วงการปฏิบัติ เด็กอาจจะปฏิบัติถูกต้อง ควรเข้าใจและชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้อง

7. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เป็นการง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้มาก่อน เช่น รู้จักไก่อยู่แล้ว ก็สอนให้รู้จักเป็ดและห่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่าง เด็กจะจำได้เร็วและมีความคิดเป็นระเบียบ (ศรีเรือน แก้วสังวาล, 2519 : 127 - 133)

จากทฤษฎีและกระบวนการเรียนภาษาของเด็กที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าเด็กเรียนรู้ภาษาจากการสัมพันธ์กับผู้อื่นและอาศัยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ที่เด็กใกล้ชิด และการทดลอง นอกจากนี้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาจากการเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม

สาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางภาษาคือ เด็กปกติ

จากการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กทารกปกติ และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า เด็กปกติและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางภาษาในขั้นต้นคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เด็กจะเปล่งเสียงร้องไห้ เปล่งเสียงอ้อแอ้ และเล่นเสียงแทบตลอดเวลา แต่เมื่อพัฒนาขึ้นมาอีกขั้นหนึ่ง คือ ขั้นที่เด็กเริ่มเลียนแบบและอ้อแอ้ตอบโต้กับพ่อแม่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะค่อย ๆ ลดการอ้อแอ้ลงตามลำดับจนถึงขั้นหยุดอ้อแอ้ในที่สุดที่เป็นเช่นนั้นเพราะ เด็กในวัยนี้อยู่ในวัยของการเลียนแบบและกำลังพัฒนาความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับโลก เสียงที่เด็กได้ยินจากบุคคลรอบข้างและจากสิ่งต่าง ๆ ในแวดวงของตนตลอดจนการได้ยินเสียงของตนเอง ทำให้เด็กทราบว่าเสียงเหล่านี้มีความหมายและใช้สื่อสารได้ เด็กจึงพัฒนาการพูดขึ้นเรื่อย ๆ โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ กัน สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่สามารถจะได้ยินเสียงดังที่กล่าวข้างต้นทำให้ไม่สามารถสัมพันธ์ได้ว่า เสียงที่ตนได้ยินเหล่านั้นมีความหมาย นอกจากนั้นเด็กเหล่านี้ ไม่มีโอกาสฝึกฝนการใช้อวัยวะในการเปล่งเสียงพัฒนาการพูดจึงค่อยลงตามลำดับ และถึงขั้นที่พูดไม่ได้ในที่สุด ทั้ง ๆ ที่มีอวัยวะในการเปล่งเสียงเหมือนเด็กปกติทุกประการ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยังไม่มีเกณฑ์การตัดสินเฉพาะ ซึ่งในปัจจุบันการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังคงใช้เกณฑ์เดียวกันกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กปกติอยู่ โดยวัดจากคะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบ ซึ่งจะวัดความสามารถทางการเรียนในวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานของกรมวิชาการ ที่ใช้เกณฑ์ตัดสินของเด็กปกติ

* 3. ความสามารถทางสติปัญญา

ความหมายของสติปัญญา

กมลรัตน์ หล้าสงฆ์ (2523 : 37 - 39) ได้รวบรวมคำจำกัดความของคำว่า สติปัญญาหรือเชาวน์ปัญญา ตามแนวคิดของนักจิตวิทยาไว้หลายท่าน เช่น

อัลเฟรด บิเน็ต (Alfred Binet) นักจิตวิทยาชาวฝรั่งเศส ได้ให้ความหมายว่า เชาวน์ปัญญา หมายถึง แนวความคิดหรือทิศทางของความคิด และความสามารถในการปฏิบัติ ตามความคิดนั้น หรือหมายถึงสมรรถวิสัย (Capacity) ที่จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมหรือการเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น ตลอดจนการมีความคิดริเริ่มกระทำสิ่งใหม่ ๆ ขึ้น

เทอร์แมน (Lewis Terman) นักจิตวิทยาชาวอเมริกา ให้ความหมายว่า เชาวน์ปัญญา เป็นความสามารถในการคิดแบบนามธรรม (Abstract Thinking) ของแต่ละบุคคล

เดวิด เวคส์เลอร์ (David Wechsler) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน กล่าวว่า เชาวน์ปัญญา เป็นสมรรถวิสัยที่ทำให้บุคคลสามารถกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีจุดมุ่งหมาย สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากแนวความคิดดังกล่าวจะเห็นได้ว่า นักจิตวิทยาแต่ละท่านต่างก็ให้ความหมายตามความเชื่อของตนเองและจากการศึกษาค้นคว้าของตน แต่ก็สามารถสรุปให้เข้าใจได้ว่าสติปัญญาเป็นความสามารถเฉพาะบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ แก้ปัญหา และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม

การวัดระดับสติปัญญา

เนื่องจากนักจิตวิทยามีความเชื่อต่างกัน ดังนั้นจึงเกิดทฤษฎีความสามารถทางสติปัญญาขึ้นมาหลาย ๆ ทฤษฎี ในที่นี้จะกล่าวถึงทฤษฎีเชาวน์ปัญญาของ เฮอร์สไตน์ (Thurstone) ซึ่งอธิบายว่า เชาวน์ปัญญาหรือความสามารถในด้านต่าง ๆ ของคนเรานั้นอาจแบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ ได้ เขาได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสามารถกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ และสรุปว่า ความสามารถทางสมองที่สำคัญ ๆ ของคนเรามีดังต่อไปนี้ คือ (เอนกกุล กรีแสง.

2517 : 95)

1. Verbal Comprehension (V) เป็นความสามารถในการเข้าใจภาษา
2. Word Fluency (W) ความสามารถในการใช้คำ
3. Number (N) ความสามารถทางคณิตศาสตร์
ตัวเลขต่าง ๆ
4. Space (S) ความสามารถในการดูความสัมพันธ์
ของภาพ 2 มิติ 3 มิติ
5. Association Memory (M) ความสามารถในการจำ
6. Reasoning (R) ความสามารถในการคิดหาเหตุผล

การที่บุคคลมีความแตกต่างกัน จึงทำให้ระดับความสามารถทางสติปัญญาของบุคคลแตกต่างกันด้วย สุโท เจริญสุข (2520 : 37 - 40) กล่าวว่า เราสามารถทราบระดับสติปัญญาของบุคคลได้จากการทดสอบ ซึ่งแบบทดสอบที่ใช้วัดจะมี 2 แบบ คือ แบบที่ต้องใช้ภาษา กับแบบที่ไม่ต้องใช้ภาษา และมีทั้งชนิดที่วัดเป็นรายบุคคลและวัดเป็นกลุ่ม ตัวอย่างแบบทดสอบเป็นรายบุคคล ได้แก่ แบบทดสอบ The Wechsler Adult Intelligence Scale (WAIS) ใช้สำหรับผู้ใหญ่หรือเด็กอายุ 16 ปีขึ้นไป หรือแบบทดสอบ The Wechsler Intelligence Scale for Children สำหรับเด็กอายุ 5 - 15 ขวบ เป็นต้น ส่วนแบบทดสอบที่ใช้วัดระดับสติปัญญาบุคคลเป็นกลุ่ม ได้แก่ Army Alpha Intelligence Test ใช้สำหรับผู้อ่านออกเขียนได้ หรือ Army Beta Intelligence Test สำหรับผู้ที่ไม่รู้หนังสือ เป็นต้น

ระดับสติปัญญาที่วัดได้และถือเป็นเกณฑ์มาตรฐานทั่วไป คำนวณได้จากสูตร คือ

อายุสมอง

$$\text{ระดับสติปัญญา} = \frac{\text{อายุสมอง}}{\text{อายุจริง}} \times 100$$

อายุจริง

ผลที่ได้จากการคำนวณในคนปกติจะมีระดับสติปัญญา (I.Q. : Intelligence Quotient) ประมาณ 90 - 100 คนที่ปัญญาดีมากขึ้น ค่า I.Q. ก็จะมากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึง 130 ขึ้นไปถือว่าเป็น "อัจฉริยะ" แต่ถ้าคนที่มี I.Q. ต่ำกว่า 90 ลงไป ถือว่ามีสติปัญญาต่ำ (สฤโท เจริญสุข. 2520 : 38 ; อ้างอิงมาจาก Grow and Crow. n.d.)

ถึงแม้ว่าการวัดระดับสติปัญญาจะเป็นข้อยืนยันที่น่าเชื่อถือได้ ประมวลู ดิคคินสัน (2527 : 48 - 49) ก็ได้ให้ข้อคิดที่แบบทดสอบที่ใช้วัดสติปัญญาที่มีใช้ในปัจจุบันมิใช่จะเป็นเรื่องมีขีดจำกัดว่าเราสามารถเรียนรู้แค่ไหนอย่างไรอย่างดีก็พอเป็นส่วนหนึ่งสำหรับประกอบการวินิจฉัยเท่านั้น ควรตระหนักว่าผลของการทดสอบมิใช่ตราติดตัวไปชั่วชีวิต เพราะการวัดระดับสติปัญญาเป็นเพียงผลในขณะที่ทำการทดสอบครั้งหนึ่ง ๆ เท่านั้น ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกมากที่อาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ นอกจากนี้ท่านยังเชื่อว่าการเรียนรู้ทำให้เกิดสติปัญญาและสติปัญญานั้นเองจะเป็นทางนำไปสู่การเรียนรู้อีกต่อหนึ่ง (ประมวลู ดิคคินสัน. 2527 : 37)

ในเรื่องความสามารถทางสติปัญญาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ผดุง อารยะวิญญู (2523 : 36) กล่าวว่า มีผู้สนใจวิจัยในเรื่องของระดับสติปัญญาของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมากในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา แต่ไม่มีการสรุปที่แน่นอนว่าเด็กหูตึงหรือหูหนวกมีระดับสติปัญญาแตกต่างไปจากเด็กปกติ แต่สิ่งที่ทำให้บางคนมีความเห็นว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับสติปัญญาต่ำกว่าเด็กปกติ นั้นเป็นเพราะการเรียนรู้ของเด็กเหล่านี้ต่ำกว่าเด็กปกติ เนื่องจากมีภาษาจำกัดไม่เกี่ยวกับระดับสติปัญญาแต่อย่างใด ซึ่งสอดคล้องกับ แบลงค์ (ซูซีฟ อ่อนโคกสูง. 2527 : 76 ; Blank. n.d.) ที่ศึกษาพบว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหูหนวกขาดความเข้าใจสิ่งกับบางอย่างก็คือ เด็กได้รับคำชี้แจงหรือคำสั่งไม่ชัดเจนพอ

4. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

ความสำคัญของผู้ปกครองต่อการศึกษารองของเด็ก

ในการให้การศึกษาแก่เด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน พ่อแม่เป็นบุคคลที่สำคัญอย่างยิ่งในการช่วยเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก เพื่อให้เด็กพร้อมที่จะเข้าเรียนเมื่ออายุถึงวัยเรียน พ่อแม่จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับวิธีการเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บุตรของตนให้พัฒนาการเป็นไปอย่างสอดคล้องทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ได้มีนักวิชาการหลายท่านที่เห็นถึงความสำคัญของผู้ปกครองในการให้การศึกษาแก่เด็กดั่งเช่น เพียร์สัน (Pearson, 1984 : 239 - 240) ได้กล่าวถึงความต้องการต่าง ๆ ที่เด็กควรได้รับเพื่อส่งเสริมพัฒนาการคือ เด็กต้องการความเอาใจใส่ดูแลจากผู้ปกครองและต้องการได้รับประสบการณ์ที่ดีต่าง ๆ รวมทั้งต้องการผู้คอยสนับสนุนให้กำลังใจเพื่อก่อให้เกิดความมั่นใจในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ

นอกจากนี้ มิสชูค และ โคล (Mischook and Cole, 1986 : 77) ได้เสนอแนะว่า ผู้ปกครองต้องอุทิศกำลังกายและกำลังใจในการฝึกนิสัยการฟัง ให้กับเด็กตั้งแต่วัยแรกของชีวิต การทำกิจกรรมต่าง ๆ ในครอบครัวนั้นสามารถนำมาฝึกให้เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับการฟังได้เป็นอย่างดี ดังนั้นครอบครัวนับเป็นส่วนสำคัญอันดับแรกในการช่วยเหลือให้เด็กประสบความสำเร็จ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2528 : 107) มีความเห็นว่า การที่เด็กจะฟื้นฟูความบกพร่องทางภาษาได้ดั่งนั้น ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่ช่วยเหลือฝึกฝนจากพ่อแม่หรือบุคคลในครอบครัว ถ้าเด็กได้รับความช่วยเหลือเร็วเท่าใดการฟื้นฟูทักษะตามการพูดก็จะประสบความสำเร็จมากเท่านั้น แนวความคิดนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ อุ่น เรือน อาไพพิสตร์ (ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2530 : 14 - 15) ที่ให้ความเห็นว่า พ่อแม่เป็นครูสำคัญที่สุดในชีวิตของลูกเพราะเป็นผู้ให้การอบรมสั่งสอนลูกอย่างใกล้ชิด ถ้าพ่อแม่จัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และพยายามฝึกสอนลูก ลูกจะมีพัฒนาการไปได้เต็มที่

จะเห็นได้ว่าผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการส่งเสริมพัฒนาการ และการเรียนรู้ของเด็ก สำหรับงานวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการให้การศึกษาแก่

เด็กที่บกพร่องทางการได้ยินนั้น ยังไม่เป็นที่ปรากฏจะมีกี่แต่ งานวิจัยที่ทำในต่างประเทศ และในประเทศไทยที่ทำการศึกษากับเด็กปกติและปรากฏผลดีคล้ายคลึงกันว่าผู้ปกครอง เป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่งในการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กดังเช่น

เบรซินสกี (นงเยาว์ แข่งเพ็ญแข และคนอื่น ๆ. 2522 : 131 - 132 ;

อ้างอิงมาจาก Brezeinsky. n.d.) ได้ศึกษาผลการเตรียมความพร้อมที่บ้าน โดยให้ผู้ปกครองเข้าร่วมกับการใช้รายการโทรทัศน์ในปี 1964 กลุ่มทดลองบิดามารดาของเด็กได้รับหนังสือคู่มือเตรียมความพร้อม ส่วนกลุ่มควบคุมบิดามารดาของเด็กไม่ได้รับหนังสือคู่มือเตรียมความพร้อมหรือคำแนะนำใด ๆ คู่มือรายการโทรทัศน์อย่างเดียว ผลการทดลองพบว่าได้ผลดีเหมือนกันทั้งสองกลุ่ม นั่นคือการที่บิดามารดามีส่วนร่วมในการเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก โดยทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเด็ก จะช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้รวดเร็วขึ้น

สำหรับในประเทศไทย งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการให้การศึกษาแก่เด็ก ได้แก่ งานวิจัยของ รสสุคนธ์ มกรมณี (2521 : 76 - 84) ซึ่งได้สร้างชุดการสอนสำหรับผู้ปกครองใช้เตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์แก่เด็กก่อนวัยเรียน 2 ชุด เป็นชุดการสอนสำหรับผู้ปกครองศึกษาด้วยตนเอง และชุดที่ 2 เป็นชุดการสอนสำหรับผู้ปกครองช่วยสอนเด็กที่บ้าน และทดลองหาประสิทธิภาพของชุดการสอนนี้ ปรากฏผลการวิจัยว่า ชุดการสอนทั้งสองชุดมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 สามารถนำไปใช้ได้ การสร้างชุดการสอนนั้นนอกจากจะเป็นการให้ศึกษานอกระบบแก่ผู้ปกครองซึ่งไม่มีความรู้หรือวุฒิทางการศึกษา เข้าใจวิธีการสอนแล้ว ยังกระตุ้นให้ผู้ปกครองสนใจในการฝึกความพร้อมให้กับเด็กของตน

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ พรรณีภา สันติพงษ์ (2526 : 68 - 80) ในปี พ.ศ. 2526 ซึ่งได้สร้างชุดการสอนเพื่อช่วยผู้ปกครองเตรียมความพร้อมทางการอ่านแก่เด็กก่อนวัยเรียนที่ยังไม่พร้อมในการอ่าน โดยสร้างชุดการสอนขึ้น 2 ชุดคือ ชุดการสอนสำหรับผู้ปกครองใช้ศึกษาด้วยตนเอง และชุดการสอนสำหรับผู้ปกครองใช้เตรียมความพร้อมทางการอ่านแก่เด็กของตน ปรากฏผลการวิจัยที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รสสุคนธ์ มกรมณี ว่าชุดการสอนทั้ง 2 ชุด มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ได้และชุดการสอนทั้ง 2 ชุด ยังช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้ปกครองให้สูงกว่าก่อนการเรียนรู้

จากงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กจะช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น และยังช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้ปกครองอีกด้วย

บันช (Bunch. 1987) ไม่ได้กล่าวถึงทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อเด็ก ทัศนคติของเด็ก ต่อการเรียนรู้ ทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียน ทัศนคติของเด็กพิเศษต่อเด็กปกติซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาพบว่า ทัศนคติเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ร่วมกันจึงได้นำผลการวิจัยของนักการศึกษาที่ศึกษาด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้มาเพิ่มเติมในตารางของ แกรี่ บันช และได้ดัดแปลงมาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

รัตนา ศิริพาณิชย์ (2507 : 43) ได้ศึกษาความสามารถทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 350 คน พบว่า ความสามารถทางภาษา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ วิชาคณิตศาสตร์ เขียนไทย และอ่านไทย

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2511 : 78) ศึกษาสมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 498 คน พบว่า คะแนนเรียงความมีความสัมพันธ์กับความจำและภาษาเป็น .0882 และ .3427 ตามลำดับ และพบว่า ตัวพยากรณ์ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเป็นสมรรถภาพทางสมอง 3 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านความจำ กับด้านการพิจารณาเหตุผล

อานวย เลิศขยันดี (2523 : 61) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางด้านการคิดแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และความสามารถทางสมอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 420 คน พบว่า ความสามารถทางด้านการคิดแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางสมองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชูชีพ อ่อนโคกสูง (2527 : 76 ; citing Ross and Hoemann. n.d.) อ้างผลการทดลองทดสอบความเข้าใจเกี่ยวกับความน่าจะเป็น (Probability) ของเด็กหูหนวก

วัยรุ่นและวัยรุ่นปกติ ของ รอส และ ไฮแมนน์ ว่า โดยส่วนรวมเด็กหูหนวกจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความน่าจะเป็นน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นปกติที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่เด็กหูหนวกที่มีความสามารถดีทางด้านภาษา และได้รับการสอนจนมีความสามารถในวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้น จะมีความสามารถในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความน่าจะเป็นได้แตกต่างจากคู่แข่งเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สำหรับเด็กหูหนวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และได้เรียนตรรกศาสตร์เป็นระยะเวลาสั้น ๆ มาก่อน จะปรากฏว่ามีความสามารถในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความน่าจะเป็นได้ดีพอ ๆ กับเด็กที่ขาดความสามารถทางภาษาอย่างรุนแรง

สุดคเนิง ผุดเพชรแก้ว (2528 : 41) ได้ทดลองดัดแปลงแบบทดสอบ The Chicago Non - Verbal Examination ใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุ 7 - 9 ปี จำนวน 54 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบที่นำมาดัดแปลงใช้นี้มีประสิทธิภาพและเที่ยงตรงสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ และมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กาญจนา คงทอง (2528 : 54 - 59) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและมโนภาพแห่งตนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเรียนในชั้นเรียนเฉพาะกับชั้นเรียนร่วม พบว่า ความสามารถในการพูดของเด็กชั้นเรียนเฉพาะและชั้นเรียนร่วมไม่แตกต่างกัน แต่ความสามารถทางการพูดของเด็กที่มีระดับการได้ยินต่างกันพบว่า ความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนเฉพาะ

ละออ ชูติกร และจิตต์ใส อินทไสนัส (2528 : 68 - 69) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และที่เรียนชั้นพิเศษระดับอนุบาล พบว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติดีกว่าเด็กที่เรียนในชั้นพิเศษ นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติที่มีวุฒิภาวะทางสังคมค่อนข้างดีสามารถจะรวมกลุ่มเล่น และทำกิจกรรมร่วมกับเด็กปกติได้ดี รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ประกาศรี ฉายาสุบุตร (2529 : 93) ได้ศึกษาปัญหาสุขภาพจิตของเด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในสภาพการเรียนที่ต่างกัน คือในโรงเรียนเฉพาะและโรงเรียนเรียนร่วม พบว่า โดยส่วนรวมแล้ว เด็กทั้งสองกลุ่มมีปัญหาสุขภาพจิตในแต่ละด้านโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (2529 : 60 - 103) ได้ศึกษาการทดลองการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาไทย ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวก่อนและหลังการทดลองปรากฏว่าเด็กทั้งสองประเภทมีผลสัมฤทธิ์ก่อนการทดลองต่างจากหลังการทดลองไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่เรียนกับครูอบรมหรือครูการศึกษาพิเศษ ส่วนผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ใช่วิชาการนั้นพบว่า เด็กที่เรียนกับครูทั้งสองประเภท มีผลสัมฤทธิ์โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องลักษณะนิสัย หรือพฤติกรรม ปฏิสัมพันธ์ ความแตกต่างที่ปรากฏจะมีในกลุ่มของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในลักษณะนิสัย ด้านการช่วยเหลือตนเองและความเชื่อมั่นในตนเอง

ทองคำ ผดุงสุข (2531 : 73) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ พบว่า ตัวแปรสำคัญที่เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือทัศนคติของนักเรียน ทัศนคติของครูผู้สอน ระดับสติปัญญาของเด็ก ทัศนคติของผู้ปกครอง และระดับการสูญเสียการได้ยินของนักเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กที่เรียนในโครงการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติในโรงเรียนพญาไท มีการสูญเสียการได้ยินโดยเฉลี่ยอยู่ในขั้นรุนแรง แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กอยู่ในระดับปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาที่วัดโดยแบบทดสอบมาตรฐานอยู่ในระดับที่น่าพอใจ

โรบินสัน (Robinson. 1973 : 5620A) ได้วิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมความคิดแก้ปัญหาในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 115 คน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางด้านความคิดแก้ปัญหาวิชาคณิตศาสตร์สูง จะได้คะแนนแบบทดสอบด้านสติปัญญา ความเข้าใจในการอ่าน และความคิดรวบยอดในวิชาเลขคณิตสูงด้วย

เวอร์นอน (Vernon. 1974 : 109) ได้รวบรวมผลงานวิจัยเกี่ยวกับสติปัญญาของเด็กหนวกและหูตึงที่มีผู้ค้นคว้าไว้ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา สรุปผลงานวิจัยได้ว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญากับชนิดของความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับของการสูญเสียการได้ยิน อายุที่เริ่มสูญเสียการได้ยิน แต่พบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนวัดระดับสติปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วพอจะสรุปได้ว่า ความสามารถทางสติปัญญาเป็นความสามารถเฉพาะบุคคลที่สามารถจะวัดได้ด้วยแบบทดสอบ แต่ก็ไม่ควรนำผลที่ได้จากการสอบวัดเพียงครั้งเดียวเป็นเครื่องชี้ขาดระดับสติปัญญาทันที เพราะอาจมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ เช่น การสื่อสารภาษาไม่แจ่มชัด เป็นต้น ผลจากการศึกษายังไม่เป็นที่บ่งชี้ว่า ความบกพร่องทางการได้ยินทำให้ระดับสติปัญญาของเด็กด้อยกว่าปกติ อาจเกิดจากประสบการณ์และการสอนที่แตกต่างกัน ส่วนด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการคือ วิชาภาษาไทย และคณิตศาสตร์นั้น มีข้อยืนยันว่าสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนร่วมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนร่วมในต่างประเทศ

เอลเซอร์ (Elser. 1959 : 304 - 309) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ พบว่า นักเรียนเหล่านี้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนที่เป็นเด็กปกติน้อยมาก

เทลฟอร์ด และซอเรีย (Telford and Sawrery. 1960 : 310) ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะ นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กที่เรียนร่วมกับเด็กปกตินี้มีปัญหาการปรับตัวมากกว่าที่เรียนในโรงเรียน

แวนเดน ฮอร์สต์ (Van Den Horst. 1971 : 398 - 414) ได้ทำการศึกษาเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และเด็กหูตึงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะจำนวน 236 คน เด็กทั้งสองกลุ่มนี้มีระดับสติปัญญา อายุ ระดับชั้นเรียน และระดับการได้ยินเหมือนกัน ผลการศึกษาพบว่าเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการเป็นอย่างดี โดยทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ภาษา (Verbal Achievement) ได้ดีกว่า เด็กหูตึงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะ แต่ก็มีเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติถึงร้อยละ 32 ที่มีปัญหาในด้านการปรับตัว

ฟริค (Frick. 1973 : 36 - 46) ทำการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเข้าร่วมชั้นกับเด็กปกติ ในโรงเรียนเซนต์หลุยส์ในทุกระดับชั้นมีเพียงไม่กี่คนที่ประสบความสำเร็จในการปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมชั้นซึ่งเป็นเด็กปกติ นอกจากนี้เด็กเหล่านี้ยังมีนิสัยที่ดีในการศึกษาเล่าเรียน ยิ่งไปกว่านั้นผลการฝึกทางด้านภาษา และการพูดของเด็กเหล่านี้ยังเป็นผลดีจนทำให้เด็กพวกนี้สามารถติดต่อกับเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ได้อย่างน่าพึงพอใจ

ริช และคนอื่น ๆ (Reich and others. 1977 : 534 - 543) ได้ทำการศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ จำนวน 195 คน ในระดับประถมและระดับมัธยม พบว่า เด็กเหล่านี้ได้รับประโยชน์ในการพัฒนาทางวิชาการ แต่ขณะเดียวกันเด็กเหล่านี้ก็ประสบปัญหาทางบุคลิกภาพและการปรับตัว

อีแวนส์ (Evans. 1981) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อโครงการเรียนร่วมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา และพบว่า ผู้ปกครองเด็กมีความเห็นว่าโครงการเรียนร่วมเป็นโครงการที่อำนวยความสะดวกทางการศึกษาให้แก่เด็ก ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีทัศนคติในทางบวกต่อเด็กพิเศษ ตัวแปรสำคัญที่ทำให้ทัศนคติของผู้ปกครองของเด็กแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อายุของเด็กพิเศษ เพศของเด็กพิเศษ และความรู้ของผู้ปกครองเกี่ยวกับเด็กพิเศษ

แพตตัน (Patton. 1984) ได้ศึกษาทัศนคติของอาจารย์ที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยชุมชนแห่งหนึ่งในมลรัฐเวอร์จิเนีย ผลการศึกษาพบว่า อาจารย์ในวิทยาลัยชุมชนแห่งนั้น มีทัศนคติในทางบวกต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตัวแปรสำคัญ 2 ตัวที่ทำให้ทัศนคติของอาจารย์แตกต่างกัน เพศของอาจารย์ และการปฐมนิเทศอาจารย์ และนักเรียน

เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อาจารย์หญิงมีทัศนคติต่อเด็กในทางบวกมากกว่าอาจารย์ชาย อาจารย์ที่เคยสอนวิชาจิตวิทยาหรือมีพื้นฐานเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษมาก่อนมีทัศนคติต่อเด็กในทางบวกมากกว่าอาจารย์อื่น ๆ

ออสติน (Austin, 1985) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนรวมของเด็กวัยก่อนเรียนในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และพบว่า ผู้ปกครองเด็กมีความเห็นว่าตนเองมีบทบาทที่สำคัญในการจัดโปรแกรมการศึกษาสำหรับบุตรของตน ผู้ปกครองมีความพอใจในโครงการจัดการศึกษาที่ให้เด็กวัยก่อนเรียนเรียนร่วมกับเด็กปกติ และมีความเห็นว่าการจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนอาศัยเด็กเป็นศูนย์กลาง ผู้ปกครองเด็กยังไม่คุ้นเคยกับศัพท์ทางวิชาการ การศึกษาพิเศษ และมีความเห็นว่าเด็กของตนมีพัฒนาการมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะต่าง ๆ เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วผู้ปกครองมีความพึงพอใจในโครงการเรียนร่วม

ทัฟส์ (Tufts, 1985) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของครูการศึกษาพิเศษ ครูที่สอนเด็กปกติ ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครองเด็กปกติ และผู้ปกครองเด็กพิเศษที่มีต่อการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีปัญหาทางภาษากับเด็กปกติที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเมือง ลอสแอนเจลิส แคลิฟอร์เนีย การศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 กลุ่ม ดังกล่าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อแยกตามเพศ พบว่าเพศชาย และเพศหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนร่วมไม่แตกต่างกัน อายุของกลุ่มตัวอย่าง เป็นตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้ทัศนคติของบุคคลดังกล่าวแตกต่างกัน ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานไม่ใช่ตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้ทัศนคติต่อการเรียนร่วมแตกต่างกัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนร่วมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีจุดมุ่งหมายที่จะจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติโดยเน้นความสามารถและยึดความต้องการของเด็กเป็นสำคัญ เพื่อเตรียมเด็กเหล่านี้ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ แต่การจัดการเรียนร่วมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ จะประสบผลสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ คือ องค์ประกอบด้านความสามารถทางภาษา ระดับสติปัญญา การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อการเรียนร่วม ทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่อง

ทางการไต้หวันที่มีต่อการเรียนรู้ ทักษะของผู้ปกครองเด็กที่มีความบกพร่องทางการไต้หวันที่มีต่อการเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการศึกษาคู่ประกอบที่มีอิทธิพลเหล่านี้ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องนำผลที่ได้รับจากการศึกษาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ และเตรียมเด็กที่มีความบกพร่องทางการไต้หวันเพื่อเข้าร่วมการเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

ในบทนี้จะกล่าวถึงการดำเนินการวิจัยในหัวข้อต่อไปนี้เป็นคือ กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างมีวิธีการเลือกดังต่อไปนี้

การเลือกกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนใช้วิธีสุ่มเลือกโรงเรียน 3 โรงเรียน จากโรงเรียนที่มีโครงการเรียนร่วมระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ทั้งหมด 5 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 60 ของจำนวนโรงเรียนทั้งหมด โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

1. โรงเรียนราชวินิต
2. โรงเรียนพญาไท
3. โรงเรียนอนุบาลสามเสน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง บุคลากร มีวิธีเลือกดังนี้คือ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ใช้นักเรียนทั้งหมดที่อยู่ในโครงการเรียนร่วมระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 ทั้ง 3 โรงเรียน จำนวน 134 คน
2. นักเรียนปกติในชั้นเรียนร่วมเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน 58 คน
3. ผู้ปกครองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 134 คน
4. ครูผู้สอนใช้ครูทั้งหมดที่สอนประจำชั้นในชั้นเรียนร่วม ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 ของโรงเรียนที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 47 คน
5. ผู้บริหารใช้ผู้บริหารทั้งหมดจากโรงเรียนที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีทั้งหมด 7 ชุดคือ

1. แบบสำรวจทัศนคติ

- 1.1 แบบสำรวจทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วม
- 1.2 แบบสำรวจทัศนคติของเด็กปกติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.3 แบบสำรวจทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อการเรียนร่วม
- 1.4 แบบสำรวจทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนร่วม
- 1.5 แบบสำรวจทัศนคติของผู้ปกครองต่อการเรียนร่วม

แบบสำรวจทัศนคติทั้ง 5 ชุด ชุดละ 20 ข้อ เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสำรวจทัศนคติของ ทองคำ ผดุงสุข (2531 : 86 - 102)

แบบสำรวจทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อการเรียนร่วม แบบสำรวจทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนร่วม แบบสำรวจทัศนคติของผู้ปกครองต่อการเรียนร่วม ลักษณะของแบบสำรวจเป็นแบบมาตราส่วนมี 8 ระดับ ผู้วิจัยหาคูणाพเครื่องมือโดยนำไปทดสอบกับครูผู้สอน ผู้บริหาร และผู้ปกครองของโรงเรียนวัดพลับพลาไชย และโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ จำนวนทั้งสิ้น 52 คน แบ่งเป็นครูผู้สอน 11 คน ผู้บริหาร 4 คน และผู้ปกครอง 37 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น .86

แบบสำรวจทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วม และแบบสำรวจทัศนคติของเด็กปกติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ลักษณะของแบบสำรวจเป็นแบบมาตราส่วนมี 3 ระดับ ผู้วิจัยหาคูणाพเครื่องมือโดยนำไปทดสอบกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติและเด็กปกติของโรงเรียนวัดพลับพลาไชย และโรงเรียนทุ่งมหาเมฆ จำนวนทั้งสิ้น 74 คน คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 37 คน เด็กปกติ 37 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น .83

2. แบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

แบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง จำนวน 1 ชุด มี 25 ข้อ เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองของ กนิษฐา แก้วสวัสดิ์วงศ์

(2524 : 108) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .98 ลักษณะของแบบสำรวจเป็นแบบมาตราส่วนมี 3 Scale

เกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนน

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนดังนี้

1.ทัศนคติของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กปกติ

1.00 - 1.50 ไม่ดี/ต่ำ

1.51 - 2.50 ปานกลาง

2.51 - 3.00 ดี/สูง

2. ทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนและผู้ปกครอง

1.00 - 2.75 ไม่ดี/ต่ำ

2.76 - 4.50 ค่อนข้างไม่ดี/ค่อนข้างต่ำ

4.51 - 6.25 ค่อนข้างดี/ค่อนข้างสูง

6.25 - 8.00 ดีมาก/สูงมาก

3. แบบทดสอบวิชาภาษาไทย ได้จากการตอบแบบทดสอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่มีเกณฑ์ปกติของกรมวิชาการ ทดสอบเรื่องความสามารถรู้คำศัพท์ เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง เข้าใจโครงสร้างทางภาษาและอ่านจับใจความได้

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อขอความร่วมมือจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำแบบสำรวจไปสำรวจทัศนคติของผู้บริหาร ครู นักเรียนปกติ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และผู้ปกครอง โดยผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสำรวจและเก็บด้วยตนเอง

2. นำแบบสำรวจทัศนคติ 5 ฉบับ และแบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูล

3. คัดลอกคะแนนของระดับสติปัญญาของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนราชวินิต โรงเรียนพญาไท และโรงเรียนอนุบาลสามเสน
4. คัดลอกคะแนนเฉลี่ยปลายภาคเรียนที่ 1 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนราชวินิต โรงเรียนพญาไท และโรงเรียนอนุบาลสามเสน
5. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2, 3 และ 4 มาวิเคราะห์ค่าสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาค่า น้ำหนักเบต้า และวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS (SPSS Inc. 1983)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายจากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันดังนี้

\bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

V1 แทน ทักษะคิดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วม

V2 แทน ความสามารถทางภาษา

V3 แทน ระดับสติปัญญา

V4 แทน ทักษะคิดของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนร่วม

V5 แทน ทักษะคิดของครูผู้สอนต่อการเรียนร่วม

V6 แทน ทักษะคิดของเด็กปกติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

V7 แทน การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

V8 แทน ทักษะคิดของผู้ปกครองต่อการเรียนร่วม

Y แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

β แทน น้ำหนักความสำคัญ

t แทน ค่าสถิติในการแจกแจงแบบ t

F แทน ค่าสถิติในการแจกแจงแบบเอฟ

b แทน ค่าน้ำหนักคะแนน

df แทน ชั้นของความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)

R แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

SE แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด

Y' แทน คะแนนมาตรฐานของ Y ที่ได้จากการพยากรณ์

Y'' แทน คะแนนดิบของ Y ที่ได้จากการพยากรณ์

ตาราง 1 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	\bar{X}	S.D.
ทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	134	44.81	4.31
ความสามารถทางภาษา	134	65.64	10.69
ระดับสติปัญญา	134	98.78	4.71
ทัศนคติของผู้บริหาร	12	135.85	3.00
ทัศนคติของครูผู้สอน	47	129.74	6.26
ทัศนคติของเด็กปกติ	58	40.28	2.79
การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง	134	49.00	3.39
ทัศนคติของผู้ปกครอง	134	134.16	10.09

จากตาราง 1 แสดงว่าแบบสำรวจองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 8 องค์ประกอบ มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 40.28 ถึง 135.85 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานตั้งแต่ 2.79 ถึง 10.69

จากตารางนี้พบว่า ผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน และผู้ปกครอง มีทัศนคติต่อการเรียนร่วมในระดับดี และยิ่งพบอีกว่า ทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วม ทัศนคติของเด็กปกติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบ 8 ด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	V ₁	V ₂	V ₃	V ₄	V ₅	V ₆	V ₇	V ₈	Y
V ₁	1.00								
V ₂	.316**	1.00							
V ₃	.164*	.382**	1.00						
V ₄	.188**	.198	.098	1.00					
V ₅	-.022	.138	.063	.119	1.00				
V ₆	-.076	-.050	-.117	-.321	.257**	1.00			
V ₇	.167	-.005	.040	.117	-.288**	-.188	1.00		
V ₈	.111	.164*	.106	.175*	-.055	-.025	.172*	1.00	
Y	.316**	.517**	.537**	.032	.106	.026	.031	.205**	1.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบ 8 ด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏผลดังนี้ คือ องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนรวม 4 องค์ประกอบ คือ ระดับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ทักษะคิดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนรวม และทักษะคิดของผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง .205 - .537 แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะคิดของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนรวม ทักษะคิดของครูผู้สอนต่อการเรียนรวม ทักษะคิดของเด็กปกติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตาราง 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคูของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับองค์ประกอบด้านระดับสติปัญญา

	df	SS	MS	F
R	1	59708.23	59708.23	53.43
Res	132	147497.47	1117.40	

R	=	.53**	b	=	4.49
R ²	=	.28	C	=	-89.17
SE	=	33	B	=	.53

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 พบว่า ตัวเกณฑ์และตัวพยากรณ์มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เป็น .53 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถที่จะอธิบายได้ด้วยองค์ประกอบด้านระดับสติปัญญา ถึงร้อยละ 28 และสามารถสร้างเป็นสมการการพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบได้ดังนี้

$$Y' = 4.49 (V_3) - 89.17$$

หรือสร้างเป็นสมการการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$Y' = 0.53 (V_3)$$

สมการการพยากรณ์ดังกล่าวมีค่าความคลาดเคลื่อน 33.43

ตาราง 4 ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ของตัวแปรที่ไม่ได้อยู่ในสมการ

ตัวแปร	B	t
V ₁	.22	3.04**
V ₂	.36	4.99**
V ₄	-.02	-.27
V ₅	.07	.98
V ₆	.03	.49
V ₇	.01	.12
V ₈	.15	2.05

จากตาราง 4 พบว่า ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ขององค์ประกอบด้านความสามารถทางภาษามีค่ามากที่สุด เมื่อนำมาเป็นตัวพยากรณ์ร่วมกับองค์ประกอบด้านสติปัญญา ได้ผลดังตาราง 5 ถึง 6

ตาราง 5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับองค์ประกอบด้านความสามารถทางภาษา

	df	SS	MS	F
R	2	83273.89	41636.95	44.01
Res	131	123931.81	946.04	
R = .63**		SE = 30		
R ² = .40		B = 44.01		

ตาราง 6 ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ ของตัวพยากรณ์

ตัวแปร	b	B
V ₂	1.3	.36
V ₃	3.3	.40

$$C = -62.27$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 และ 6 พบว่า ตัวเกณฑ์และตัวพยากรณ์มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น .63 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถที่จะอธิบายได้ด้วย

องค์ประกอบด้านความสามารถทางภาษาและองค์ประกอบด้านสติปัญญาถึงร้อยละ 40 และสามารถสร้างเป็นสมการการพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบได้ดังนี้

$$Y'' = 1.3 (V_2) + 3.3 (V_3) - 62.27$$

หรือสร้างเป็นสมการการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$Y' = 0.36 (V_2) + 0.40 (V_3)$$

สมการการพยากรณ์ดังกล่าวมีค่าความคลาดเคลื่อน 30

ตาราง 7 ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่ไม่ได้อยู่ในสมการ

ตัวแปร	β	t
V ₁	.13	1.91
V ₄	-.08	-1.19
V ₅	.03	.45
V ₆	.03	.57
V ₇	.01	.24
V ₈	.10	1.56

เมื่อพิจารณาค่าความสำคัญสัมพัทธ์ (B) ของตัวแปรที่ไม่ได้อยู่ในสมการ พบว่าไม่มีองค์ประกอบที่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นการพยากรณ์ผลลัพธ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงมีตัวพยากรณ์ที่ดีเพียง 2 ตัว คือ ระดับสติปัญญา และความสามารถทางภาษาเท่านั้น

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6
2. เพื่อหาค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta Weight) ขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ

สมมติฐานในการวิจัย

1. ระดับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ทัศนคติของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทัศนคติของนักเรียนปกติ ทัศนคติของครู ทัศนคติของผู้บริหาร ทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ
2. ค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta Weight) ขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติมากกว่าหนึ่งด้าน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้จากโรงเรียนที่มีโครงการเรียนร่วมระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ทั้งหมด 5 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่

1. โรงเรียนราชวินิต
2. โรงเรียนพญาไท
3. โรงเรียนอนุบาลสามเสน
4. โรงเรียนวัดพลับพลาไชย
5. โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ

แล้วใช้วิธีสุ่มเลือกโรงเรียน 3 โรงเรียน จากทั้งหมด 5 โรงเรียนดังกล่าว
ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้คือ

1. โรงเรียนราชวินิต
2. โรงเรียนพญาไท
3. โรงเรียนอนุบาลสามเสน

การเลือกกลุ่มตัวอย่างบุคลากร มีวิธีการเลือกดังนี้คือ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 ทั้ง 3 โรงเรียน จำนวน 134 คน
2. นักเรียนปกติในชั้นเรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 58 คน
3. ผู้ปกครองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 134 คน
4. ครูผู้สอนที่สอนประจำชั้นในชั้นเรียนร่วม ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 ของโรงเรียนที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 47 คน
5. ผู้บริหารจากโรงเรียนที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทั้งหมด 7 ชุด คือ

1. แบบสำรวจทัศนคติ มีจำนวน 5 ชุด คือ
 - 1.1 แบบสำรวจทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วม
 - 1.2 แบบสำรวจทัศนคติของเด็กปกติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 แบบสำรวจทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อการเรียนร่วม
 - 1.4 แบบสำรวจทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนร่วม
 - 1.5 แบบสำรวจทัศนคติของผู้ปกครองต่อการเรียนร่วม
- แบบสำรวจทัศนคติทั้ง 5 ชุด เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสำรวจ

2. แบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

แบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง จำนวน 1 ชุด มี 25 ข้อ เป็นแบบสำรวจ
ที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองของ กษิษฐา แก้วสวัสดิ์วงศ์
(2524 : 108)

3. แบบทดสอบวิชาภาษาไทย ได้จากการตอบแบบทดสอบของนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยิน โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่มีเกณฑ์ปกติของกรมวิชาการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล
2. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละองค์ประกอบ และหาความสัมพันธ์พหุคูณ หาค่าสัมประสิทธิ์ของ
พยากรณ์ ค่าคงที่ของการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ สร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานและ
ในรูปของคะแนนดิบ และหาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์แบบพหุคูณ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ระดับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ทักษะคิดของเด็กที่มีความบกพร่องทาง
การได้ยินต่อการเรียนร่วม และทักษะคิดของผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ต่อการเรียนร่วม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.01

องค์ประกอบด้านอื่น ๆ คือ ทักษะคิดของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนร่วม
ทักษะคิดของครูผู้สอน ทักษะคิดของเด็กปกติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การมีส่วนร่วม
ของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเชิงบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. องค์ประกอบด้านระดับสติปัญญา และองค์ประกอบด้านความสามารถทางภาษามี
ความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และสา
มารถใช้เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากการศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละองค์ประกอบ พบว่า ระดับสติปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ ความสามารถทางภาษา ทักษะคิดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วม และทักษะคิดของผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วม ตามลำดับ

ผลการวิจัยที่พบว่า ระดับสติปัญญามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้นสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทองคำ ผดุงสุข (2531 : 76) ที่ว่าระดับสติปัญญาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นเป็นตัวกำหนดว่าเด็กคนนั้นจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำเพียงใด นอกจากนั้นแล้ว กิลสตัน (Gilston. 1973 : 37 - 43) ยังได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า แม้เด็กสองคนจะสูญเสียการได้ยินเท่ากัน ก็อาจจะบรรลุถึงความสำเร็จได้ไม่เท่ากัน ทั้งนี้เพราะระดับสติปัญญาต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางภาษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับ ทองคำ ผดุงสุข (2531 : 75) ที่ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีความสามารถทางภาษาดีจะสามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะนอกจากความสามารถทางภาษาจะเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้แล้ว ยังช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม ช่วยให้มีแนวคิด ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น และมั่นใจในตัวเองอีกด้วย

ส่วนกรณีที่การวิจัยพบว่า ทักษะคิดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และนอกจากนั้นแล้วยังสอดคล้องกับนักการศึกษาหลายท่าน ดังเช่น รีช และคนอื่น ๆ (Reich and Others. 1977 : 534 - 543) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะคิดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์กัน

ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่มีทัศนคติต่อการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีทัศนคติต่อการเรียนในทางไม่ดี และยังสอดคล้องกับ ฟาร์รูเกีย และออสติน (Farrugia and Austin, 1980 : 535 - 541) ได้ศึกษาทัศนคติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 877 คน ผลปรากฏว่า ทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

และสำหรับทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนร่วมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้นสอดคล้องกับ สมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะว่า พ่อแม่เป็นบุคคลที่สำคัญอย่างยิ่งในการช่วยเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก เพื่อให้เด็กพร้อมที่จะเข้าเรียนเมื่ออายุถึงวัยเรียน และเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บุตรของตนให้พัฒนาการเป็นไปอย่างสอดคล้องทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ได้มีนักวิชาการหลายท่านที่เห็นความสำคัญของผู้ปกครองในการให้การศึกษาแก่เด็กดังเช่น เพียร์สัน (Pearson, 1984 : 239 - 240) ได้กล่าวถึง ความต้องการต่าง ๆ ที่เด็กควรได้รับเพื่อส่งเสริมพัฒนาการคือ เด็กต้องการความเอาใจใส่ดูแลจากผู้ปกครอง และต้องการได้รับประสบการณ์ที่ดีต่าง ๆ รวมทั้งต้องการผู้คอยสนับสนุนให้กำลังใจเพื่อก่อให้เกิดความมั่นใจในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับออสติน (Austin, 1985) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนร่วมในเมลลรัฐแคลิฟอร์เนีย พบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่าตนเองมีบทบาทที่สำคัญในการจัดโปรแกรมการศึกษาสำหรับบุตรของตนและมีความเห็นว่า เด็กของตนมีพัฒนาการทางการเรียนดีขึ้นมาก

สำหรับองค์ประกอบด้านทัศนคติของผู้บริหาร ทัศนคติของครูผู้สอน ทัศนคติของเด็กปกติ และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองนั้นมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจาก โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 โรงเรียน มีนักเรียนจำนวนมาก ครูผู้สอนไม่สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง และเนื่องจากครูส่วนใหญ่ไม่มีคุณวุฒิด้านการศึกษาพิเศษ จึงทำให้ไม่ทราบลักษณะความผิดปกติ วิธีการปฏิบัติต่อเด็ก เทคนิคและวิธีการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหารซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่ได้ใกล้ชิดเด็กโดยตรงจึงไม่ทราบข้อบกพร่องหรือรายละเอียดเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นอกจากนั้นแล้วเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วน

ใหญ่สนใจ คู่แข่ง และสนิทสนมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกันมากกว่าเด็กปกติ จึงทำให้องค์ประกอบด้านทัศนคติของครูผู้สอน ทัศนคติของผู้บริหาร ทัศนคติของเด็กปกติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

ส่วนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีความสำคัญนั้น อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่มีเวลา ไม่สะดวกในการเดินทางต้องดูแลบุตรคนอื่น ๆ มีความรู้สึกบวคร้าว ไม่สบายใจและรู้สึกผิดที่จะพูดเกี่ยวกับเด็ก มีประสบการณ์ที่ไม่เป็นสุขกับครูและโรงเรียน จึงหลีกเลี่ยงการให้ความร่วมมือ (ศรียา นิยมธรรม. 2532 : 185)

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีความสำคัญนั้น อาจเนื่องมาจากข้อจำกัดในด้านการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้แจกแบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองกับมือผู้ปกครองเป็นบางคนเท่านั้น ส่วนที่เหลือผู้วิจัยได้ฝากไว้กับครูประจำชั้น ซึ่งอาจมีข้อผิดพลาดในด้านการสื่อความหมายที่ไม่ตรงกับความต้องการของผู้วิจัยอยู่บ้าง จึงทำให้การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีความสำคัญ x

จากผลการวิจัยพบว่า ระดับสติปัญญาและความสามารถทางภาษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และสามารถใช้เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีได้นั้น ตรงกับ (Caldwell. 1970) ที่กล่าวว่า ระดับสติปัญญาเป็นสมรรถภาพขั้นพื้นฐานในการเรียนรู้ของมนุษย์ และเป็นพื้นฐานของการเรียนทุกวิชา นอกจากนั้นแล้วระดับสติปัญญา ยังมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาด้วยคือ เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงจะมีความสามารถทางภาษาสูงตามไปด้วย ซึ่งความสามารถทางภาษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการประสบความสำเร็จในการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งนี้ เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมนั้น จำต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากการใช้ความสามารถทางภาษา คาลด์เวลล์ยังกล่าวอีกว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติต้องมีความสามารถทางภาษาใกล้เคียงกับเด็กปกติอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั้นเรียนของเด็กในวัยเดียวกัน

ข้อเสนอแนะข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง

1. ควรได้มีการจัดกิจกรรมทางภาษาทั้งในเวลาเรียน และนอกเวลาเรียนสำหรับฝึกความสามารถทางภาษา เพราะความสามารถทางภาษามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. ก่อนส่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เข้ารับการเรียนร่วม ควรได้มีการเตรียมความพร้อมด้านภาษาให้เด็กก่อนจึงส่งเข้าเรียนร่วม
3. ควรมีการจัดอบรมผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนและผู้ปกครอง เพื่อให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาและสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ข้อที่ต้องปฏิบัติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเพื่อให้มีทัศนคติที่ดีต่อเด็กประเภทนี้
4. ทางโรงเรียนควรให้ผู้ปกครองมีส่วนในการช่วยจัดเนื้อหาการเรียนรู้อุปกรณ์ และเลือกบุคลากรที่จะช่วยในการส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็ก เช่น นักอรรถาบำบัด เป็นต้น เพื่อกระตุ้นให้ผู้ปกครองสนใจและให้ความร่วมมือ

ข้อเสนอแนะในการทบทวนครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับเครื่องมือและวิธีการสอนที่ส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ
2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนในการเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับมัธยมศึกษา

ปัญหาในการทบทวน

1. ผู้วิจัยขาดความรอบคอบในการเก็บข้อมูล คือ ไม่ได้เขียน ชื่อ ชั้น โรงเรียนไว้ที่หัวกระดาษ ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาดในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ จึงต้องเก็บข้อมูลใหม่ในบางราย
2. ผู้วิจัยขาดความรอบคอบในการจำสัญลักษณ์ของตัวแปรต้นและตัวแปรตามจึงทำให้เกิดความสับสนและเสียเวลา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนิษฐา แก้วสวัสดิ์วงศ์. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของเด็กเกาะและเด็กพื้นราบ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- ✓กมลรัตน์ หล้าสว่างษ์. จิตวิทยาการศึกษา. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- กาญจนา คงทอง. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและมโนภาพแห่งตนของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเรียนในชั้นเรียนเฉพาะ กับชั้นเรียนร่วม. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาเด็กปกติ. เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 262 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2527.
- ✓คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานผลการคาดคะเนจำนวนประชากรที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญาในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2529.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- ทองคำ ผดุงสุข. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ. กรุงเทพฯ : โรงเรียนพญาไท สำนักงาน การประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ, 2531.
- นางเยาว์ แข่งเพ็ญแข ประภาพันธุ์ นิลอรุณ และสมศักดิ์ ศรีมาโนช. ความพร้อมในการเรียนอ่าน. กรุงเทพฯ : โอเคียนสไตน์, 2522.

- ประภาศรี ฉายาสุตบุตร. ปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.
 ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2529. อัดสำเนา.
- ประมวล ดิคนันท์. จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- ผดุง อารยะวิญญู. การฟื้นฟูสมรรถภาพการฟังและการพูด. เอกสารประกอบการสอน
 วิชาศึกษาพิเศษ 521 ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : หน่วยเอกสารคณะครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- พรรณนิภา สันติพงษ์. การสร้างชุดการสอนเพื่อช่วยผู้ปกครองเตรียมความพร้อมทางการอ่าน
 แก่เด็กก่อนวัยเรียนที่ยังไม่พร้อมในการอ่าน. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : เทพมงคลการพิมพ์, 2528.
- พิสมัย ถีทะแก้ว. วาทกรรมสำหรับครู. เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 234
 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2524.
- รสสุคนธ์ มกรมณี. การสร้างชุดการสอนเพื่อช่วยผู้ปกครองเตรียมความพร้อมทางด้าน
 คณิตศาสตร์แก่เด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.
- ละออ ขุดิกร และจิตต์ไส อินทไสพิล. รายงานการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบพัฒนาการทาง
 ภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และที่เรียนชั้นพิเศษ
 ในระดับอนุบาล. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2528.
- ✓ ศรียา นิยมธรรม. การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

- ✓ ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม. พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาฝ่ายภาษา. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2517.
- ศึกษานิเทศก์, กระทรวง ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา. วิทยุศึกษา วิทยุโรงเรียน
โทรทัศน์ศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2530.
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย. คู่มือการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กองการศึกษา
พิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2525.
- สดับ อีระบุตร. วิธีสอนพูด. กรุงเทพฯ : ไทยเชชม, 2521.
- สมบูรณ์ ทิตพงษ์. วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. เอกสารประกอบการสอน
วิชาวิจัย 521 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- สุดคณิง ผุฒเพชรแก้ว. การทดสอบระดับสติปัญญาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
อายุ 7 - 9 ปี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- สุไท เจริญสุข. บทศึกษาจิตวิทยาเพื่อการศึกษา การแนะแนว สุขภาพจิตในโรงเรียน.
กรุงเทพฯ : เจริญวิทยาการพิมพ์, 2520.
- ✓ สุธวิมล พุกประยูร และศรีสมร ทินานนท์. การจัดการเรียนร่วม. กรุงเทพฯ :
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2528. อัดสำเนา.
- ✓ อรอนงค์ สุวรรณกุล. การจัดและบริหารโรงเรียนการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2524.
- อานวย เลิศขยันดี. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสมองกับความสามารถทาง
ด้านการแก้ปัญหาในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา. ปรินญาณิพนธ์
กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
อัดสำเนา.
- ✓ เอนกกุล กรี่แสง. จิตวิทยาการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญ์โลก, 2517.

- Austin, Patsy C. "Parent's Attitudes toward Mainstreaming Their Handicapped Children in Preschool Programs," Docotoral Dissertation, University of North Carolina, Dissertation Abstracts International. 45 : 10; April, 1985.
- Blumberg, Carole. "A School for the Deaf Facilitates Integration," The Hearing Impaired Child in a Regular Classroom. Washington D.C. : The Alexander Graham Bell Association for the Deaf, 1973.
- Brill, B.G. "Mainstreaming : Format or Quallity," Hearing in Children. Jerry L. Northern and Marion P. Downs eds. Beltinrera, Maryland : The Williams and Wilking Company, 1979.
- Burger, G. Education of The Emotionally disturbed Children. New York : Espen, 1980.
- Caldwell, James, R. "Structure of Intellect Measure and Other Tests as Predictors of Success In Tenth Grade Modern Geometry," Education and Psychological Measurement. 20 : 437 - 441; 1970.
- Dale, Dion M.C. Language Development in Deaf and Partially Hearing Children. Illinois : Charles C. Thomas, 1974.
- Elser, R. "The Social Position of Hearing Handicapped Children in The Regular Grades," Exceptional Children. 25 : 304 - 309; 1959.
- ✓ Evans, Patricia A. "Attitudes of Parents toward Handicapped Children and Their Intergration into Regular Classes," Doctoral Dissertation University of California, Dissertation Abstracts International. 42 : 1; July, 1981.
- Farrugia, K. and G.F. Austin. "A Study of Social Emotional Adjustment Patterns of Hearing Impaired Students in Different Educational Settings," American Annals of the Deaf. 125 : 535 - 541; 1980.
- Friek, Elizabeth. "Adjusting to Integration Some Difficulties Hearing Impaired Children in Public School," Volta Review. 75 : 36 - 46; 1973.
- Gilston, Phylis. "The Hearing Impaired Child in the Classroom," The Hearing Impaired Child in a Regular Classroom. Washington D.C. : The Alexander Graham Bell Association for the Deaf, 1973.
- Johnson, E.W. "Let's Look at the Child not the Audiogram," The Hearing Impeired Child in A Regular Glassroom. Washington, D.C. : The Alexander Graham Bell Association for the Deaf, 1973.

- Jordan, Thomas E. The Exceptional Child. Columbus, Ohio : Merril, 1962.
- Karchemer, M.A. and R. Trybus. Who are the Deaf Children in Mainstream. Program ? Series R. Number 4. Washington, D.C.: Gallaudet College Office of Demographic Studies, 1977.
- Kauffman, James M. and Daniel P. Hallahan. Handbook of Special Education. Englewood Cliffs, New Jersey, 1981.
- Luttmann, Enelda. "The Psychological Aspects of Integrating Hearing Impaired Children into Ordinary Education Programs," Paper Presented at Orientation Infant Parala Rehabilitation Audiological. Mexico, 1979.
- Mary Dean and Jennifer Nettles. "Reverse Mainstreaming : A Successful Model for Interaction," The Volta Review. 89 : 27 - 33; 1987.
- Mischook, Muriel and Elizabeth Cole. "Auditory Learning and Teaching of Hearing - Impaired Infaut," The Volta Review. 5 : 67 - 77 ; September, 1986.
- ✓ Patton, James R. "A Study of Faculty Attitudes Toward Special Needs Students at Three Community Colleges in the Virginia Community College System," Doctoral Dissertaion University of Virginia, Dissertation Abstracts International. 42 : 3; September, 1984.
- Pearson, Helen R. "Parenting a Hearing Impaired Child : An mode Program," The Volta Review. 4 : 239 - 243; May, 1984.
- Reich, Cand and others. "The Integration of Hearing Impaired Children in Regular Classrooms," American Annuals of the Deaf. 122 : 534 - 543; December, 1977.
- Robinson, Mary L. "An Investigation of Problem Solving Behavior and Cognitive and Affective Characteristics of Good and Poor Problem Solvers in Sixth Grade Mathematics," Dissertation Abotracts. 33 : 5343 - 8882A ; April, 1973.
- Rosemary Saur and John Simonson. "Educational Mainstreaming and the Career Development of Hearing - Impaired Students : A Longitudinal Analysis," The Volta Review. 88 : 79 - 87;. 1986.
- Rosemary Saur and Mary Jane. "The Classroom Participation of Mainstreamed Hearing - Impaired College Students The Volta Review. 89 : 277 - 285; 1987.

- Schmid, C. and Rex E. "Perception of Family Relationships with a Disturbed child and Family with Normal Children : Doctoral Dissertation," University of Virginia, Dissertation Abstracts International. 35 : 4; October, 1974.
- SPSS. SPSS User's Guide. New York : McGraw-Hill Inc., 1983.
- Telford, O.W. and M. Sawrey. The Exceptional Individual. Englewood Criff, N.J. : Prentice - Hall, 1972.
- ✓ Tufts, Devon C. "A Study of Attitudes Toward Mainstreaming Severely Language Handicapped Children," Doctoral Dissertation Pepperdine. University, Dissertation Abstract International. 45 : 10 ; April, 1985.
- Van Den Horst, A "Defective Hearing, Social Achievement and School Choice," The Teacher of the Deaf. 69 : 398 - 414; 1971.
- Watson, Thomas J. "Integration of Hearing Impaired Children in Nursery School in England," The Hearing Impaired Child in a regular Classroom. Washington, D.C. : The Alexander Graham Bell Association for the Deaf, 1973.
- Vernon, Magdalen Dorothea. The Psychology of Perception Baltimore. Penguin Books, 1962.

ภาคผนวก

แบบสำรวจทัศนคติของเด็กปกติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างไร
โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของแต่ละข้อ

ชั้น.....

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย
1	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่ค่อยตั้งใจเรียน
✓2	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเรียนหนังสือได้เท่าเทียมกับเด็กปกติ
✓3	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำงานช้า
✓4	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถร่วมกิจกรรมได้ทุกกิจกรรม
✓5	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ค่อยเชื่อฟังครู
✓6	เด็กปกติไม่ชอบเล่นกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
✓7	เด็กปกติอายุที่จะพูดคุยกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย
8	เด็กปกติชอบล้อเลียนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน			
9	เด็กปกติยินดีให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในเรื่องต่าง ๆ			
10	เด็กปกติชอบรังแกเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน			
11	เด็กปกติไม่ค่อยเข้าใจสาเหตุของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน			
12	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถใช้คำถามได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม			
13	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักอาย ไม่กล้าพูดกับเด็กปกติ			
14	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความพยายามในการติดต่อกับผู้อื่น			
15	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพูดเป็นประโยคสั้น ๆ			
16	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินรักสวยรักงาม			
17	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักเล่นรุนแรง			
18	เด็กปกติรู้สึกว่าเด็กมีความบกพร่องทางการได้ยินน่ารำคาญ			

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย
✓ 19	เด็กปกติไม่ชอบเรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยิน
✓ 20	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักเอาแต่ใจ ตนเอง

แบบสำรวจทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อการเรียนร่วม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความด้านล่าง แล้วพิจารณาว่าท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากน้อยเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย X ทับตัวเลขที่ท่านต้องการ

กติกา หมายเลขในคำตอบแต่ละข้อเป็นระดับความคิดเห็น ถ้าตัวเลขมาก แสดงว่าเห็นด้วย ตัวเลขน้อย แสดงว่าไม่เห็นด้วย ตามลำดับดังนี้

คำตอบหมายเลข 1, 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำตอบหมายเลข 3, 4 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย

คำตอบหมายเลข 5, 6 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย

คำตอบหมายเลข 7, 8 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

-
1. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนไม่ทันเพื่อน
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนร่วมกับเด็กปกติทุกวิชา
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 3. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจบทเรียนดีขึ้น
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนในโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 5. ไม่ควรจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับสูงขึ้นไป
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 6. การเรียนร่วมช่วยส่งเสริมให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินปรับตัวเข้ากับเด็กปกติได้
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

7. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีมด้อย
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
8. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความเชื่อมั่นว่าตนเอง
 สามารถเรียนหนังสือได้เช่นเดียวกับเด็กปกติ
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
9. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีเพื่อนเพิ่มขึ้น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
10. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรู้สึกว่าคุณ
 ไม่แตกต่างจากคนอื่น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
11. การเรียนร่วมกับเด็กปกติช่วยพัฒนาการพูดให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
12. การเรียนร่วมกับเด็กปกติช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความพยายามในการ
 ติดต่อกับคนอื่น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
13. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่กลัวพูด
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
14. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจภาษามากขึ้น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
15. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถใช้คำถามได้
 อย่างถูกต้อง และเหมาะสม
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
16. ควรเพิ่มจำนวนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นเรียนปกติให้มากขึ้น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

17. การเรียนร่วมทำให้เด็กปกติมีส่วนช่วยเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
18. ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
19. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุไม่กล้าแสดงออก
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
20. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับการเรียนร่วมตั้งแต่อายุยังน้อย
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

ความคิดเห็นอื่น ๆ

.....

.....

.....

แบบสำรวจทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีต่อการเรียนร่วม

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนร่วมอย่างไร โดยเขียน
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของแต่ละข้อ

ชั้น

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย
1	การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนไม่ทันเพื่อน
2	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนร่วมกับเด็กปกติทุกวิชา
3	การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจบทเรียนดีขึ้น
4	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนในโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ
5	ไม่ควรจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับสูงขึ้นไป
6	การเรียนร่วมช่วยส่งเสริมให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินปรับตัวเข้ากับเด็กปกติได้

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย
7	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีมคดีย
8	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถเรียนหนังสือได้เช่นเดียวกับเด็กปกติ
9	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีเพื่อนเพิ่มขึ้น
10	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรู้สึกว่าเป็นคนที่ไม่แตกต่างจากคนอื่น
11	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติช่วยพัฒนาการพูดให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
12	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความพยายามในการติดต่อกับผู้อื่น
13	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุไม่กล้าพูด
14	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจภาษามากขึ้น

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย
15	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถใช้คำถามได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
16	ควรเพิ่มจำนวนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นเรียนปกติให้มากขึ้น
17	การเรียนรู้ร่วมทำให้เด็กปกติมีส่วนช่วยเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
18	ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติ
19	การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุไม่กล้าแสดงออก
20	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับการเรียนรู้ร่วมตั้งแต่อายุยังน้อย

แบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาว่าท่านแสดงพฤติกรรมเหล่านี้เพียงไร แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของแต่ละข้อ

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย
	<u>ด้านการศึกษา</u>			
1	ข้าพเจ้าสนใจ ชักถามการบ้านของเด็ก
2	ข้าพเจ้าหาหนังสือประกอบการเรียนหรือหนังสือ อ่านเล่นมาให้เด็กอ่าน
3	ข้าพเจ้ามักเตือนให้เด็กทบทวนบทเรียน
4	ข้าพเจ้าจัดที่ให้เด็กดูหนังสือ
5	ข้าพเจ้าให้เด็กขาดเรียนเพื่อช่วยงานทางบ้าน
	<u>ด้านพฤติกรรม</u>			
6	ข้าพเจ้าเป็นที่ปรึกษาด้านการเรียนและปัญหาอื่น ๆ ให้กับเด็ก
7	ข้าพเจ้าติดต่อสอบถามเรื่องเกี่ยวกับตัวเด็ก กับครูประจำชั้น
8	เมื่อเด็กไม่สบายใจข้าพเจ้าสังเกตเห็นก่อนคนอื่น
9	ข้าพเจ้าดูแลตรวจตราเครื่องแต่งกายของเด็ก ก่อนออกจากบ้าน

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย
10	ข้าพเจ้าให้ความเป็นกันเองกับเด็ก
	<u>ด้านความร่วมมือกับทางโรงเรียน</u>			
11	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมกับทางโรงเรียน
12	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือในการเข้าประชุม
13	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็ก
14	ข้าพเจ้าสนับสนุนเด็กในการเข้าร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียน เช่น การจัดการแสดง กีฬาสี
15	ข้าพเจ้าไม่รู้ว่ทางโรงเรียนมีกิจกรรมอะไรบ้างใน 1 ปี
	<u>ด้านภาวะความพิการ</u>			
16	ข้าพเจ้านำเด็กไปตรวจวัดการได้ยินทุกปี
17	ข้าพเจ้าเตือนให้เด็กใส่เครื่องช่วยฟังเป็นประจำ
18	ข้าพเจ้าอธิบายคำศัพท์ที่เด็กสนใจ
19	ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเด็กได้รับการฝึกพูดสัปดาห์ละกี่ครั้ง
20	ข้าพเจ้าอธิบายถึงผลดีของการฝึกพูดให้เด็กฟังเสมอ

ลำดับที่	ข้อความ	ความคิดเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย
	<u>ด้านอื่น ๆ</u>			
21	ข้าพเจ้าชื่นชมผลงานของเด็ก
22	ข้าพเจ้าอนุญาตให้บุคคลอื่นหรือคนสมุดของเด็กได้
23	ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเด็กมีความสามารถด้านใด
24	ข้าพเจ้าไม่เคยถามครูเกี่ยวกับความสนใจของเด็ก
25	ข้าพเจ้านำเด็กออกสังคมกับข้าพเจ้าเสมอ

แบบสำรวจทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนร่วม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความด้านล่าง แล้วพิจารณาว่าท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากน้อยเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย × ทับตัวเลขที่ท่านต้องการ

กติกา หมายเลขในคำตอบแต่ละข้อเป็นระดับความคิดเห็น ถ้าตัวเลขมาก แสดงว่าเห็นด้วย ตัวเลขน้อย แสดงว่าไม่เห็นด้วย ตามลำดับดังนี้

คำตอบหมายเลข 1, 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำตอบหมายเลข 3, 4 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย

คำตอบหมายเลข 5, 6 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย

คำตอบหมายเลข 7, 8 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

-
1. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนไม่ทันเพื่อน
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนร่วมกับเด็กปกติทุกวิชา
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 3. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจบทเรียนดีขึ้น
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนในโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 5. ไม่ควรจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับสูงขึ้นไป
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 6. การเรียนร่วมช่วยส่งเสริมให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินปรับตัวเข้ากับเด็กปกติได้
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

7. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีมค้อย
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
8. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถเรียนหนังสือได้เช่นเดียวกับเด็กปกติ
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
9. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีเพื่อนเพิ่มขึ้น
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
10. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรู้สึกว่าคุณค่าตนเองไม่แตกต่างจากคนอื่น
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
11. การเรียนร่วมกับเด็กปกติช่วยพัฒนาการพูดให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
12. การเรียนร่วมกับเด็กปกติช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความพยายามในการติดต่อกับคนอื่น
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
13. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุไม่กล้าพูด
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
14. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจภาษามากขึ้น
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
15. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถใช้คำถามได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
16. ควรเพิ่มจำนวนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นเรียนปกติให้มากขึ้น
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

17. การเรียนร่วมทำให้เด็กปกติมีส่วนช่วยเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
18. ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
19. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุไม่กล้าแสดงออก
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
20. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับการเรียนร่วมตั้งแต่อายุยังน้อย
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

ความคิดเห็นอื่น ๆ

.....

.....

.....

แบบสำรวจทัศนคติของผู้บริหารที่มีต่อการเรียนร่วม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความด้านล่าง แล้วพิจารณาว่าท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากน้อยเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย X ทับตัวเลขที่ท่านต้องการ

กติก หมายเลขในคำตอบแต่ละข้อเป็นระดับความคิดเห็น ถ้าตัวเลขมาก แสดงว่าเห็นด้วย ตัวเลขน้อย แสดงว่าไม่เห็นด้วย ตามลำดับดังนี้

คำตอบหมายเลข 1, 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำตอบหมายเลข 3, 4 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย

คำตอบหมายเลข 5, 6 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย

คำตอบหมายเลข 7, 8 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

-
1. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนไม่ทันเพื่อน
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนร่วมกับเด็กปกติทุกวิชา
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 3. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจบทเรียนดีขึ้น
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนในโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 5. ไม่ควรจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับสูงขึ้นไป
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
 6. การเรียนร่วมช่วยส่งเสริมให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินปรับตัวเข้ากับเด็กปกติได้
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

7. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปมด้วย
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
8. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถเรียนหนังสือได้ เช่นเดียวกับเด็กปกติ
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
9. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีเพื่อนเพิ่มขึ้น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
10. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรู้สึกกว่าตนเองไม่แตกต่างจากคนอื่น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
11. การเรียนร่วมกับเด็กปกติช่วยพัฒนาการพูดให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
12. การเรียนร่วมกับเด็กปกติช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความพยายามในการติดต่อกับคนอื่น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
13. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุไม่กล้าพูด
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
14. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจภาษามากขึ้น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
15. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถใช้คำถามได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
16. ควรเพิ่มจำนวนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในชั้นเรียนปกติให้มากขึ้น
 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

17. การเรียนร่วมทำให้เด็กปกติมีส่วนช่วยเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
18. ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
19. การเรียนร่วมกับเด็กปกติทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุไม่กล้าแสดงออก
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)
20. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับการเรียนร่วมตั้งแต่อายุน้อย
- (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8)

ความคิดเห็นอื่น ๆ

.....

.....

.....

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ น.ส.นิตยา นิลคุหา

เกิดวันที่ 5 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2503

สถานที่เกิด วชิรพยาบาล คลุสิต กรุงเทพฯ

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 50/210 ต.คลองกุ่ม อ.เบ็งกุ่ม ขอยนวลจันทร์
ถ.สุขาภิบาล 1 บางกะปิ กรุงเทพฯ

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โครงการสอนเด็กเจ็บป่วยเรื้อรัง
โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ อ.เมือง
จ.สมุทรปราการ

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2517 - 2521 มัธยมศึกษาปีที่ 1 - 5 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จ.นนทบุรี
- พ.ศ. 2522 - 2523 ป.กศ.สูง วิทยาลัยครูสวนดุสิต
- พ.ศ. 2524 - 2525 ค.บ. วิทยาลัยครูสวนดุสิต
- พ.ศ. 2530 - 2534 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนร่วมของเด็ก
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

บทคัดย่อ

ของ

นิตยา นิลคุหา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ

สิงหาคม 2534

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 และเพื่อหาค่าน้ำหนักความสำคัญขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ เรียนร่วมกับเด็กปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ เรียนร่วมกับเด็กปกติของโรงเรียนอนุบาลสามเสน โรงเรียนราชวินิต โรงเรียนพญาไท ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 134 คน ผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 134 คน นักเรียนปกติในชั้นที่มีเด็กบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 58 คน ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 12 คน ครูผู้สอน จำนวน 47 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสำรวจทัศนคติ จำนวน 5 ชุด แบบสำรวจการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง จำนวน 1 ชุด และแบบทดสอบวิชาภาษาไทย ผลการศึกษา พบว่า

ผลการศึกษา พบว่า

1. ระดับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเรียนร่วมและทัศนคติของผู้ปกครองต่อการเรียนร่วม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. องค์ประกอบด้านระดับสติปัญญา และองค์ประกอบความสามารถทางภาษา มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และสามารถใช้เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

FACTORS INFLUENCING ACADEMIC ACHIEVEMENT OF THE HEARING IMPAIRED
CHILDREN IN THE MAINSTREAMING PROGRAMS

AN ABSTRACTS

BY

NITTAYA NILKOOHA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

August 1991

The purpose of this investigation was to determine the factors influencing the learning achievement of the hearing impaired students mainstreamed with normal hearing students in Prothom Suksa 1 - 6.

The sample consisted of 385 subjects classified into 5 groups; 134 students attending grades 1 - 6 from mainstreaming programs in 3 elementary schools in Bangkok, 134 of their parents, 58 normal hearing children, 12 school administrators and 47 teachers.

The instruments included 5 attitude questionnaires, 1 survey to ascertain the parents involvement and 1 test to determine the Thai achievement of the students.

The findings were as follows:

1. The hearing impaired students' intelligence, their language abilities, their attitudes toward the mainstreaming program, and their parents' attitude toward the mainstreaming program showed positive relations with the learning achievement of the hearing impaired students, significant at the .01 level.

2. The students' intelligence and their language ability served as strong influencing factors, and as predictors of the learning achievement of the hearing impaired students, significant at the .01 level.